

rozsévač rozsievač

október/říjen
2020
ročník 89

10

Časopis Bratskej jednoty baptistov pre šírenie Dobrej správy

Chci se jím podobat?
Jednu denne
Pozornosť

RODINA PODĽA BOŽIEHO SRDCA

Prečo nezabúdať na rodičov?

„Poslúchaj svojho otca, on ťa splodil, a nepohŕdaj svojou matkou, keď zostarla“ (Pr 23, 22).

Najlepší boli ľudia

Možno to bolo koronavírusom, karanténou a niekoľkomesačným nedostatkom medziľudských kontaktov a uvoľnením opatrení tesne pred termínom, možno niečim iným. Fakt ale je, že na „kazateľskú víkendovku“ v polovici júna 2020 prišlo historicky najviac ľudí.

Kazateľov, misionárov a iných pracovníkov a ich rodiny neodradila ani zle vyzerajúca predpoved počasia, a tak sa nás v Račkovej doline stretlo viac ako 60 dospelých a 40 detí. To je viac, ako je kapacita Chaty Komenškej, a tak sme museli využiť aj pomoc nedalekej Chaty Orešnice.

Stretli sme sa v piatok 12. 6.

2020 podvečer a účastníkov stretnutia privítal predseda Rady BJB Benjamin Uhrin.

Prvý večer sme venovali hlavne rozhovorom, hrám a odychu.

V sobotu ráno nám Viktor Repaský predstavil projekt Digitálne stratégie a hovorili sme o tom, ako môžu jednotlivé zbyry tento projekt využiť a kde mu naopak

môžu pomôcť. Kedže sa ukázalo, že predpoved počasia nebola presná, mali sme možnosť využiť niekoľko hodín na turistiku a cykloturistiku v okolí. Rozdelili sme sa na niekoľko skupín podľa záujmu a kondície a navštívili sme Žiarsku chatu či Štrbské pleso. Poobede medzi nás pršiel MUDr. Michal Patarák, psychiater z Banskej Bystrice, a hovoril o narcistických poruchách osobnosti. Večer sa účastníci rozdelili, mužom sa prihovoril Peter Málik a ženám Danielka Šinková. Neskorú večer potom ešte diskusie chtiví vytrvalci pokračovali apologetickými debatami s Rišom Nagypálom.

V nedele sme mali spoločné stretnutie aj za prítomnosti detí (v sobotu pre ne pripravili sestry z Banskej Bystrice a Popradu program) a prihovoril sa im Dodo Michalec, ktorý potom pokračoval prihovorom k dospelým.

Napriek tomu, že organizátori mali na prípravu málo času a program „šili horúcou ihlu“, podľa späťnej väzby účastníkov sa zdá, že sme hovorili o témach, o ktorých hovorievame málo a potrebujeme o nich hovoriť viac.

Počas karantény sa internetom šírili vety ako „Ked sa raz znova budeme môcť objímať, budeme sa objímať inak“. Aj toto víkendové stretnutie potvrdilo, že nech sme akokoľvek presýtení kontaktov s ľuďmi (čo sa pracovníkov v cirkvi týka možno ešte viac ako iných ľudí), ak oň prídeme, chýba nám. Jedna z odpovedí v dotazníku, ktorý sme posielali po stretnutí, to znova potvrdzuje: „Najlepší boli ľudia. Ďakujeme.“

Víkendovka sa teda podarila nad očakávanie, ale sme si vedomí, že bez Božej prítomnosti a pomoci by to bola prázdná forma, z ktorej môže byť len málo úžitku.

Peter Azor

Citáty J. A. Komenského

„Bůh zajisté chce, aby mezi námi byla namísto násilí láska, namísto hádka prostota víry, místo roztržek společná snášenlivost.“

„Život činný je opravdový život. Zahálka je hrobem člověka zaživa. Co máš udělat, do toho se dej s chutí; co sám můžeš udělat, to nečekej od jiných a bez příčiny neodkládej s ničím. Když můžeš někomu pomoci, učiň to s největší radostí.“

„Všichni na jednom jevišti velikého světa stojíme, a cokoliv se tu koná, všechn se týče.“

„Majetek jistou starostí, hodnosti prázdným dýmem, rozkoše

sladkým jedem, osidly našeho zla. Dokud to lidé nechápou, honí se za stíny bez věcí, a rozplývají se oddání svým nicotnostem sami v nich.“

„Světlo má moc zahnat tmu, ne naopak. Kdekoli totiž vzchází světlo, tam tma brzy buď řídne, nebo mizí. A naopak tma nemá sil, aby odstranila světlo.“

Zdroj internet:
<https://citaty.net/autori/jan-amos-komensky/>

Obsah

Najlepší boli ľudia.....	2
Citáty J. A. Komenského	
Prečo nezabúdať na rodičov (predkov)?.....	3
Rodina podľa Božieho srdca.....	4
Proč nezapomínať na rodiče (predky)?.....	5
Chci sa jím podobat?.....	7
Pozornosť.....	8
Bůh jediný má právo soudit	
Ringomeč 2020.....	9
Zachránená se svou krásou	
Nebe je tak blízko! (Rádio 7).....	10
Bůh dokáže člověka úplně uzdravit.....	11
Dokonalí rodiče neexistují	
Společná řeč mezi vnuky a prarodiči	
Jak se vyrovnat s vnitřním zranením z dětství?	
Naše hřichy si nás najdou.....	12
Boží úhel pohledu	
Jak přijmout odpusťení?	
Vryté do srdce.....	13
Jednu denne	
Moje vzpomínky na dobu totality.....	14
Vzpomínání	
Krátká svědectví.....	15
Slyz / Nikdy to nevzdávej	
IR- Izrael.....	16
Pracuj šest dní a pak odpočívej	
Jejen jediná cesta / Neboj se	
Správy zo sveta.....	17
Existují náhody?	
Predplatné časopisu Rozsiveač 2021.....	18
Potřebuješ moudrost a moc? Obrat se k Bohu	
Knižka, ktorú nezoženieite.....	19
Nová kniha Darka Kraljika	
Recenze, redakční oznamy a inzerce	
P. Kondač: A ešte vdaka.....	20

rozsiveač • rozsévač

Časopis Bratskej jednoty baptistov
pre šírenie Dobrej správy

Predsedajúca rady: Ján Szöllős

Šéfredaktorka: Marie Horáčková

Redakčná rada: S. Baláz, D. Jersákova, M. Jersák, M. Kešjarová, R. Orvosová, L. Podobná, E. Pribulová

Grafická konceptia časopisu: Ján Boggero

Jazyková a redakčná úprava: J. Cihová, M. Horáčková, E. Pribulová

Redakcia a administrácia: Bratská jednota baptistov,

Rada v SR, Súlovská 2, 821 05 Bratislava,
tel./fax +421 902 815 188. E-mail: rozsievac@baptist.sk

Výchadza 11-krát do roka.

Cena výtlačku: Odberatelia v SR: predplatné 17,- € na rok (cena jedného výtlačku 1,55 €) + poštovné, propredplatiteľia majú počas celého roka zľavu 50 % na predplatnom (nie na poštovnom). Poštovné - zbyny: 3,- € za kus a rok, jednotlivci: 5,5 € za kus a rok.

Odberatelia v ČR: Předplatné 440,- Kč (cena jednoho výtisku 40,- Kč) + poštovné, propredplatitelé mají během celého roku slevu 50 % na předplatném (ne na poštovném). Poštovné - zbyny: 102,- Kč za kus a rok, jednotlivci: 40,- Kč + 252,- Kč poštovné za kus a rok.

Odbor v zahraničí: predplatné 17,- €, aktuálne poštovné 29,- €. SR: IBAN: SK35 0900 0000 0000 1148 9120, do poznámky napišť meno odberateľa. Var. symbol: 888, ČR: Česká spořitelna Praha, č.ú. 63112309/0800, var. symbol 911 840

Platby zo zahraničia: Názov účtu: Rozsiveač – časopis Brat. jed. baptistov Súlovská 2, 82105 Bratislava, Slovenská republika, číslo účtu: 0011489120, Kód banky: 0900 S.W.I.F.T.: GIBASKBX Clearing: SLSP SC REUTERS: SVBR, SVBS, SVBT, SVBU, IBAN SK 35 0900 0000 0000 1148 9120

Objednávky: ČR: BJB, Výkonný výbor v ČR, Na Topolce 14, 140 00 Praha 4; SR: Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súlovská 2, 821 05 Bratislava

Uzávierka obsahu čísla 10/2020: 4. 9. 2020

Výroba: Bittner print s. r. o., Bratislava, náklad 1300 ks.

SSN 02316919 – MK SR 699/92

Poznámka: Zverejnené články nemusejú vyjadrovať názor redakcie. Všechny články procházejí posouzením Redakční rady a ne všechny sú uverejňovány.

Ján Szöllős

Odpoveď na položený otázku by mohla byť, najmä v kresťanskom časopise, veľmi jednoduchá: Pretože to prikazuje Božie slovo na viacerých miestach Starého aj Nového zákona. Ctiť si otca a matku je aj jedným z prikázaní Desatora a je to dokonca prikázanie spojené so zasľbením dobrého a dlhého života na zemi (Ef 6, 2 – 3). Keď už nič iné, tak tento príslub samotný je celkom dobrý dôvod, aby sme sa týmto prikázaním riadili.

Témou v tomto ročníku a aj tému tohto čísla sme sa snažili vyjadriť civilnejším, menej náboženským jazykom. Preto sme použili slovicko „nezabúdať“. Len nezabúdať na rodičov, predkov nestaci. Je to len prvý krok. Prikázanie hovorí o úcte, nielen nezabúdaní. Nezabudnúť v dnešnom svete môže znamenať len to, že si občas v myšlienkach na rodičov spomeniem.

To, že nezabúdam na rodičov, môžem prejavíť aj tým, že im raz za rok pošlem pohľadnicu k sviatku, či napíšem SMS, alebo im raz za čas zavolám. To všetko je dobrý spôsob udržiavania kontaktu, nezabúdania a sú prípady, keď je to jediný možný spôsob.

Úcta k rodičom (predkom), ku ktorej nás vyzýva Božie slovo, je viac než nezabúdanie, je to udržiavanie vzťahu, vzťahu lásky a vzájomného puta.

Úcta k rodičom vyplýva prirodzene z poriadku stvorenia, Boh nás cez našich rodičov stvoril. Úcta k rodičom vytvára základný poriadok v živote spoločnosti. Preto je to základom požehnania a preto úctu k rodičom Božie slovo zdôrazňuje na viacerých miestach.

Každý človek potrebuje mať identitu. Dôležitá súčasť našej identity je rodinná identita. Zasadzuje to môj individuálny život do histórie, do kontinuity toho, kto bol pred nami, vytvára predpoklad, že to budeme chcieť odovzdať ďalej. Priezvisko, ktoré je pridané

Prečo nezabúdať na rodičov (predkov)?

k menu, je prejavom tejto rodinnej kontinuity. Rodinný pôvod určoval kedysi aj postavenie v spoločnosti. Positívne stránky našej rodinnej história nás môžu inšpirovať a tie negatívne nám môžu pomôcť vyvarovať sa chýb, ktoré urobili predkovia.

Žiaľ, sú prípady, keď sa dieťa radšej snaží zabudnúť na svojich rodičov. Tak ako v prípade ostatných Božích prikázaní, ani toto prikázanie (hoci sa to zdá na prvý pohľad také priznané) sa nám ľuďom nedári celkom dodržiať. Už Pán Ježiš upozorňoval farizejov na ich povinnosť postarať sa o rodičov a nevyhovárať sa, že tú čiastku obetovali pre chrám (Mt 15, 5 – 6). Aj apoštol Pavol napomína prvých kresťanov, že je prvoradou povinnosťou detí postarať sa o rodičov (Ef 6, 2 – 3). To je základným prejavom úcty a lásky k rodičom aj dnes, postarať sa o nich v starobe a vrátiť im ten „prvý groš“. Dnes, tak ako v minulosti, to nie je jednoduché, vyžaduje to obet. Nie vždy stačí priama nepretržitá fyzická starostlivosť alebo finančná podpora. Nie každý má možnosť prejať svoju úctu k rodičom v ich starobe. Pre tých, ktorí túto možnosť majú, to môže byť náročné, keď vidia, ako rodičom ubúdajú fyzické sily, alebo strácajú aj duševné schopnosti.

Aj pri vedomí a perspektíve večného života u veriacich rodičov je každá chvíľa, ktorú s rodičmi môžeme stráviť ďalšiu na tejto zemi, vzácná. Pri napĺňaní tohto prikázania sa môžeme dostať do náročných situácií. Verím, že keď Pán Boh dal prikázanie, tak nám dá aj všetko potrebné k tomu, aby sme ho v konkrétnych okolnostiach nášho života vedení naplnili.

Pán Ježiš sám nám aj v tomto dal príklad, keď vo chvíľach, keď umieral na kríži, nezabudol na svoju matku, ale zveril ju do opatery svojmu učeníkovi Jánovi. Spôsoby, ako nezabúdať na svojich rodičov (predkov) a prejavíť im úctu, môžu byť a sú rôzne. Budme vďační za svojich rodičov, budme vďační, ak máme ešte možnosť nielen na nich nezabúdať, ale im ešte počas ich života prejavíť úctu.

To je základným prejavom úcty a lásky k rodičom aj dnes, postarať sa o nich v starobe...

Starozákonný text:

„Poslúchaj svojho otca, on ťa splodil, a nepohrdaj svoju matkou, keď zostarala“ (Pr 23, 22).

Starozákonný text:

„Poslouchej otce, on tě zplodil, a matkou nepohrdej, když zestárla“ (Př 23, 22).

Novozákonný text:

„Cti svojho otca a svoju matku – to je prvé prikázanie s prisľúbením, aby sa ti dobre vodilo a dlho si žil na zemi“ (Ef 6, 2 – 3).

Novozákonný text:

„Cti otce svého i matku svou – je přece jediné přikázání, které má zaslíbení: aby se ti dobře vedlo a abys byl dlouho živ na zemi“ (Ef 6, 2 – 3).

Ak cítis ešte aj dnes zo strany rodičov nejakú krivdu, odpust' im a ďakuj za nich. Ďakuj za všetko, ako ťa viedli a čomu ťa naučili. Ak ešte žijú, povedz im, že si ich vážiš a ďakuješ im za všetko, čo si od nich prijal. Rodičovské srdce túži po blízkosti svojho potomka, po záujme, po teplých slovách a vrúcnom objatí. Tak ako si ty kládol svoju detskú strapatú hlávku na hrud' matky či otca, tak rodič vďačne prijme teplé slovo záujmu, objatie a prejav lásky svojho dospelého syna, dcér alebo svojich vnúčat.

Možno ťa mrzí, že o svojich predkoch vieš veľmi málo. Ak nežijú, nemáš sa koho opýtať na svoju minulosť. Priznaj svoje zlyhania, nezáujem o minulosť svojho rodu aj pred svojimi deťmi

Rodina podľa Božieho srdca

Prečo nezabúdať na rodičov a predkov?

Minulosť sa skladá z udalostí, ktorých neoddeliteľnou súčasťou sú ľudia.

Aj minulosť každého z nás je poznačená životom a konaním našich predkov. Predovšetkým sú to rodičia. Ako deti sme ich obdivovali a boli sme na nich pyšní. Ako tínedžeri sme ich zaznávali a v ich živote a konaní sme videli veľa chýb. Vtedy v nás rástlo predsa vzťah, že nikdy nebudešme ako oni. Výzva Nikdy nehovor nikdy! je veľmi pravdivá. Pretože v dospelosti si uvedomujeme, že povahou, konaním a spôsobom života sa našim rodičom v mnohom podobáme. Nech to bolo akokoľvek, Božie slovo jednoznačne vyzýva:

„Cti svojho otca a svoju matku – to je prvé prikázanie s prisľúbením, aby sa ti dobre vodilo a dlho si žil na zemi“ (Ef 6, 2 – 3). Je to Božie prikázanie so zasľúbením, preto nemáme zabúdať na svojich rodičov a máme si ich vážiť.

Ved' predsa väčšina rodičov koná pri výchove svojich detí podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia. Chcú im dať teplo domova, materiálne zabezpečenie, chcú zo svojich detí vychovať čestných a bohabojných ľudí. Áno, ľudský príbeh – niekedy slávny, niekedy čudný – vždy vedie k činom a volá k rozhodnutiam.

Rodičia, prarodičia a naši starí príbuzní... Čo o nich vieš? Zaujíma ťa, kde a ako žili, čím sa zaoberali, aká bola ich viera a nasledovanie Krista?

Aké zápasy a boje preživali, či už v otázke viery alebo existenčného prežitia? Rozprávať svojim deťom o svojich predkoch, o ich životných borbách? Hospodin, náš nebeský Otec, vyzýva príslušníkov svojho izraelského národa, aby nezabúdali na minulosť a aby ju pripomínali aj svojim deťom a ďalšiemu pokoleniu.

Žalmista vyznáva: „Bože, na vlastné uši sme počuli, naši otcovia nám o tom rozprávali, čo si výkonal za ich čias, v dávnych časoch“ (Ž 44, 2).

Alebo v ďalšom žalme: „Chcem hovoriť príslovia, vyrozprávať záhadné príbehy dávnych čias, čo sme počuli a poznáme, o čom nám otcovia rozprávali. Nezatajíme ich deťom, budúcemu pokoleniu rozpovieme slávne skutky Hospodina, jeho moc a divy, ktoré urobil“ (Ž 78, 2 – 4).

Čo s tým dnes?

a začni dnes. Hovor svojim deťom o sebe a svojich rodičoch, rozprávaj sa s nimi, ako si žil, čo ste robievali, ako ste trávili voľné chvíle. Ďakuj pred deťmi za svojich predkov, ktorí boli Bohu verní a posvetili ti na cestu viery. Povedz, ako si videl kľačať svoju matku a otca a ako si počul v ich modlitebnom zápase aj svoje meno. Hovor, ako ste sa spolu modlievali. Ukáž deťom prakticky, ako sa nezabúda na rodičov, tým, že ich budeš pravidelne navštěvovať alebo telefonovať im. Je dobre, ak deti vidia aj tvoju praktickú pomoc rodičom a ak vidia, že aj napriek ich starejšej slabosti a možno aj senilnosti si ich vážiš, miluješ a prejavuješ im úctu. Lebo: „Korunou starcov sú ich unuci a ozdobou synov (a dcér) ich otcovia“ (Pr 17, 6).

Proč nezapomínat na rodiče (předky)?

Vzpomínáte rádi na svoje dětství? Jsou vaše vzpomínky převážně radostné a pozitivní, nebo na vás padne těžka a vybavíte si hlavně situace, které vás zraňovaly?

Kdybyste měli někomu vyprávět o svých rodičích a jejich vlivu na vás, jak by zněl váš příběh? Já se o to v článku, o který jsem byl redakcí Rozsévače požádán, krátce pokusím. Hned v úvodu chci říct, že rodina je pro mě dar a dobré vztahy s otcem a matkou pro mě měly vždy obrovskou cenu, kterou nelze vyvážit žádnou finanční částkou. Nejednou jsem se během svého dětství a doslování ptal sám sebe: „Proč jsem se narodil právě těmto rodičům a ne jiným? Proč mám právě tohoto tátu a ne jiného?“

A podobnou otázku si kladu i v této době: „Kdybym měl jiné rodiče, byl bych tam, kde jsem, a byl bych tím, kým jsem dnes? Smýšlel bych tak, jak dnes smýslím, a jednal bych tak, jak jednám?“ Zřejmě ne. Můj otec, který je již deset let u Pána, pro mě znamenal všechno. I když jsem s ním nevždy souhlasil, nevždy jsem ho poslouchal a nevždy se mu podřízval. Přesto, někde uvnitř mého srdce, jsem cítil, že jeho životní směr je i mým směrem. A až teprve dnes, s odstupem času, vidím velmi zřetelně, že cestu, po které jsem šel a jdu, mi prošlapal vlastně on.

A moje matka? Ta tomu dala tu správnou tečku tím, že za otcem stála a ve službě ho podporovala.

Začnu ale od začátku. Narodil jsem se do rodiny služebníka Slova, který třikrát týdně, vedle svého zaměstnání, stál za kazatelnou téměř dvousetčlenného baptistického sboru.

Mně to ale nevabilo. Nejen z vyprávění rodičů, ale kam až moje paměť sahá, si vzpomínám, že jsem nerad chodil do shromáždění. Dokázal jsem jakž takž ustát úvodní část bohoslužby, v níž se zpívalo a hrálo. Když ale otec povstal ke kázání, myslil jsem si, že to „nepřežiju“. Nebylo proto divu, že jsem se jako malý kluk opakovaně při příchodu na bohoslužbu chytal plotu před kostelem a nehodlal se dobrovolně pustit. Později jsem si vymýšlel všechno možné, jen aby v neděli nemusel do shromáždění. Ale byli to rodiče, kteří mi ukázali na Krista. Ne pouze slovem, ale hlavně činem. V následujících čtyřech hlavních myšlenkách bych rád poukázal na pár hlavních bodů, které se pro mě staly odrazovým můstekem do života.

1. Rozvíjení vztahu

Jak jistě víte, děti rády napodobují své rodiče. Chtějí mluvit jako oni a chtějí jednat jako oni. Odborníci tvrdí, že je to otec, podle kterého

si dcera hledá v budoucnu svého partnera. Stejně tak syn hledá svou partnerku podle toho, co poznal ve své matce. Navíc se ukázalo, že pevné pouto mezi dítětem a rodičem zvyšuje šance dítěte na to, že si v dospělosti bude schopno vytvořit **funkční a šťastný partnerský vztah**. Proto moudrý rodič své děti nejlépe naučí starat se o druhé a respektovat je, když s nimi sám bude zacházet s respektem a péčí. Děti potřebují cítit, že jsou svými rodiči milovány. To posiluje jejich vztah k rodičům. A blízký vztah k rodičům vede děti k tomu, aby si vážily rodinných hodnot, anebo třeba k tomu, aby se dobře učily.

Pravdou je, že jsem jak v dětství, tak v doslování podobné rozvíjení vztahu nejednou vnímal jako omezování vlastní svobody. Ríkal jsem si: „Proč mi do toho a onoho rodiče zasahují a to a ono vnučují?“ Ale dnes nemohu jinak, než na to všechno s vděčností vzpomínat. Věnujete se proto svým dětem a rozvíjejte svůj vztah s nimi. Sdílejte s nimi svoje myšlenky a naslouchejte těm jejich. Najdete si čas a pravidelně se jim věnujte. Mnohu rodičů například předčítá každý večer dětem pohádky. Věřící rodiče ale nezapo-

mínají ani na biblické příběhy.

A přesně toto nejvíce ze všeho ocenjuji na svém otci. Nejednou byl večer po celodenní práci v dolech a na poli tak unavený, že nemohl pořádně stát na nohou. Ale nikdy mě, svého malého synka, neodmlítl, když jsem za ním přišel s tím, že chci, aby mi vyprávěl o Josefově, Davidovi, Mojžíšovi, Samsonovi atd. Bylo jedno, že mi to vyprávěl už minimálně stokrát. Nemohl jsem se těchto příběhů v jeho podání nabažit. Pokaždé v nich bylo něco nového. A tím v mému srdci vzbudil obrovskou lásku k Bohu, k Bibli a později po mému obrácení i k církvi samotné. Proto otázka, kterou si nejednou i v současné době kladu, zní:

„Kdyby mě táta vedl opačným směrem, kde bych dnes byl? Možná bych pronásledoval církev jako Saul. Já ji ale miluji. Dnešní svět je uspěchaný. Většina dospělých má nabity program a málo času na osobní život. Unavení po příchodu domů volíme často dětem za zábavu televizi a dětské pohádky.“

Občas to jistě nevadí, ale každý rodič by si měl umět najít čas pro své dítě a plně se mu věnovat. Čas lze trávit společně tak, aby to bylo zajímavé jak pro dítě, tak i pro vás. Pamatuji si, že děti zapomenou, jaké hračky a dárky jste jim kupili, ale na spořečné zážitky nezapomenou nikdy.

2. Rodičovská autorita

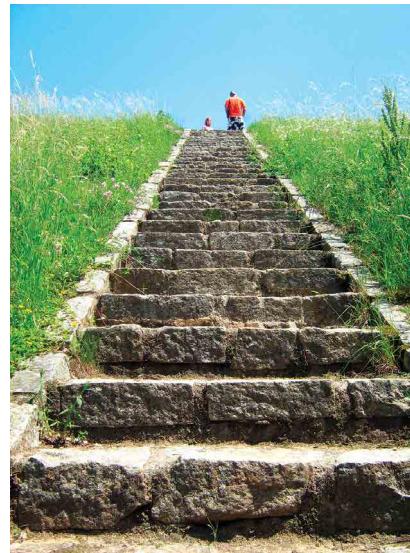
Dítě má dva rodiče. Oba mají pro dítě specifickou roli. Jejich chování vůči dítěti je nezastupitelné, specifické a pro dítě životně důležité. Muž hraje velkou roli v soudržnosti rodiny. Dítě své hodnoty buduje podle vztahu, jaký vidí mezi mámem a tátou. Rodičovství je záležitost dvou lidí. Otec má odpovědnost za vedení rodiny.

V rodinách, kde je otec hlavou rodiny, se objevuje méně problémů než tam, kde autorita otce chybí. Vedení rodiny je záležitostí obou partnerů. Ve vztahu je sice vůdcem muž, ale je mírný a citlivý. Moudrý

muž je vnímavý k potřebám členů rodiny. Snaží se se svou ženou i dětmi jednat poctivě. Takový vůdce dokáže respektovat osobnost člověka a pod takovým vedením se rodina cítí bezpečně. Pokud role vůdce není zřetelná, vznikají problémy v rodině. V nejedné rodině si rodiče vyměnili role a výsledky nebyly takové, jaké měly být.

Správní rodiče jsou pro své děti přirozenou autoritou. Podle studie Kalifornské univerzity z roku 1960 existují 3 hlavní typy výchovy: tolerantní, autoritářská a autoritatativní. Rodiče šťastných a spokojených dětí prý patří obvykle mezi ty upřednostňující druhý typ. Autoritářská výchova je charakteristická respektem, který děti vůči dospělým projevují, ale zároveň faktem, že dospělí své moci nezneužívají a dítě nijak „nedusí“.

Aby nás dítě respektovalo a věřilo nám, je důležité umět si přiznat svoje vlastní chyby a nedostatky. Musíme také respektovat myšlení dítěte a poslouchat, co říká. Musíme být upřímní a spravedliví. Ale to neznamená, že musíme být vždy dokonalí. Vzpomínám si velmi živě i v tomto směru na své rodiče. Táta, vedle

Proč nezapomínat...

třísměnné pracovní doby v rudných dolech, pracoval i jako soukromý zemědělec na poli. Přitom vychovával s maminkou nás pět dětí, a jak jsem již zmínil, na jeho bedrech bylo kázání a duchovní starost o sbor.

Přes všechny své lidské chyby ale v mých očích neztratili autoritu. I když zpočátku šlo jen o tu tělesnou, později to přešlo i v tu duchovní. Do svých 14 let jsem si totiž myslel, že tátka káže pouze a jen téměř všem ve sboru, ale přišel den, kdy jsem v tom kázáném slově slyšel i své jméno. Ne, nevyslovil ho můj otec. K ničemu mě netlačil. Ale vyslovil ho Duch Svatý, který mě usvědčil z hříchu a já vykročil na novou cestu – cestu víry.

A od té doby se pro mě moji rodiče stali velkou duchovní autoritou. Nejen za kazatelnu, ale všude mimo ni jsem ve svém otci viděl člověka, který dal Bohu celé své srdce. Vzpomínám si, jak jsme jednou jeli s povozem pozdě večer z pole kamenitou cestou i tam, kde bylo možné vyjet na zelenou louku a využít pod rouškou tmy pohodlnější cestu jako mnozí další. Když jsem se ho ale zeptal, proč to neudělá, i když už jsme unavení a chceme být doma co nejdříve, odpověděl mi: „Teď nám dáběl namlouvá, abychom si to ulehčili. Ale co až přijdeme v neděli do sboru?

Mně za kazatelnu řekne: „Jak můžeš kádat lidem, kterým jsi ušlapal pole? A co řekne tobě? Budeš moci s radostí ještě Bohu zpívat a hrát?“ A takových výchovných případů z jeho strany bylo nespočet. Dnes jsem za ně ve své službě velmi vděčný. Nejinak moje matka. Velmi často do našeho českého vesnického sboru přicházela návštěva z různých rumunských sborů. Málokdy jsme to ale věděli dopředu. Telefony tehdy nebyly. Kdykoli ale maminka spatřila nějakého hosta, který vstoupil na začátku shromáždění do modlitebny, věděla, že ho otec přivede na oběd. Nemuseli se předem vůbec domlouvat. A já mohl být až do svých 20 let svědkem toho, jak dřív, než jsme došli s otcem z kostela domů, stačila pro všechny připravit oběd a to vždy s láskou a pokorou. Možná proto a právě proto mám po svém boku i já manželku, která oplývá láskou k hostům. A to jsem se do ní zamílovat v době, kdy jsem ani v nejmenším netušil, že budu kazatelem a půdu po stopách svého taty.

3. Poklidná atmosféra

Správní rodiče se snaží nevystavovat děti stresu. Velmi živě si vzpomínám, čím vším moji rodiče během mého dětství procházeli. At už po stránce zdravotní, hmotné, nebo duchovní. Otec nejednu noc probděl z důvodu velkých bolestí žaludku, jindy za se kvůli obavám, že nepříznivé počasí přiveze v niveč celoroční práce na poli. Opakovaně jsme kvůli různým nemocem a úrazům přišli o koně, na kterých závisela veškerá práce na poli. A to v té nejnevzhodnější části roku – o žni. Dále jsem si už od mala na otci všímal i obrovské duchovní tíhy, která na něho doléhala z důvodu péče o sbor. Většinu kázání si připravoval v noci, když jsme my, děti, spaly. Někdy jsem se k ránu probudil a otec ještě seděl nad přípravou kázání. A já věděl, že za chvíli půjde do práce.

Přesto, když jsem k němu přišel, mě vzal na klín a objal. Nevím, jak tu dobu vnímali ostatní moji sourozenci, ale já jsem přes všechny zmíněné i nezmíněné starosti prožil své dětství a mládí tak, jako kdyby žádné starosti kolem nebyly, protože je na mě rodiče nepřenášeli. Všeobecně je známo, že se nálada dokáže mezi blízkými osobami rychle přenášet. Pokud se radujete, je pravděpodobné, že kolem sebe budete šířit radost a celá rodina bude spokojená. Stejný princip žel platí i pro negativní emoce. Pokud jste tedy ve stresu, dítě to vycítí a i jeho nálada se zhorší. Zdravé vztahy k dětem se odvíjejí od dobrého vztahu mezi rodiči. Láska je zdrojem jistoty, kterou dítě potřebuje. Pokud rodiče vypěstují v dětech dobré a zdravé sebevědomí, nemusí mít strach o jejich sociální cítění. Atmosféra, kterou rodiče doma vytvoří, má zásadní vliv na budoucnost dítěte. V současné době je výchova dětí složitější než v dřívějších dobách. Děti jsou ovlivněny technikou, médií, většina rodin upřednostňuje materiální hodnoty před hodnotami morálními, ve společnosti přibývá bezohled-

ností a lhůtejnosti, svůj význam pozbývají tradice národa. Prostřednictvím dítěte si rodina plní své ambice, děti jsou přetěžovány, neustále organizovány. Snaha rodičů, aby byl jejich potomek nejlepší za každou cenu, následně vede k tomu, že se dítě nedokáže ničeho vzdát, neumí dávat, jenom brát.

4. Osamostatňování

I takový čas nastal v mém životě a já jsem velmi vděčný za to, jak se k němu moji rodiče postavili. I když jsem se po návratu z povinné vojenské služby rozhodl odejít a následovat své tři sourozence do země svých předků vzdálené 1200 km od rodného domu, nebránili mi v tom. Naopak, propustili mě s modlitbou, abych všude, kde budu, žil na Boží slávu. A i když po více než osmi letech přišli za námi, dodnes jsem jim za jejich přístup vděčný. V tomto čase osamostatňování jsem totiž prožil opravdové povolání do Boží služby. A na tom základě mohu stát již dvacátým rokem ve službě kazatele. V tomto čase mi byl otec i dál velkou oporou ve službě i obrovským „motorem“ v povzbužování v otázce výstavby nového sborového domu, do kterého jsme se v Aši pustili a zdárně z Boží milosti před šesti lety dokončili. I když se tátka dokončení stavby nedožil, viděl pouze základy, byl to on, bez něhož bych zřejmě odvahu k podpisu smlouvy tak velkého projektu, na který v té době ještě nebyly peníze, nenašel. Jeho slova: „Neboj se, začni a uvidíš. Bůh bude s Tebou,“ – mi rezonují v uších dodnes.

Byla by mnoho dalšího, co by mohlo zaznít, ale budu končit, věřím pro mnohé čtenáře, důležitou myšlenkou. Možná někdo z vás nemůže říct o svých rodičích totéž co já. Možná máte pocit, že vám v něčem ublížili, že k vám nebyli spravedliví, a cítíte i po letech pocit křvdy.

Předložím před vás dva důvody, proč jim odpustit:

1. Naši rodiče byli kdysi také dětmi a byli vychováni rodiči, kteří také dělali chyby. Stejně jako my, mají své šrámy z dětství. Jsme na tom podobně. I oni přebírali od rodičů nejrůznější postoje, názory, systém hodnot a vzorce chování, které jim mnohdy v životě moc neposloužily.

2. Neutvářeli nás jen rodiče. Vliv rodičů se zdá být zásadní, nicméně ne vše bylo v jejich režii. Naše dětství ovlivňovali i sourozenci, jiní členové rodiny, školní systém s různými typy učitelů a v neposlední řadě přátelé, kamarádi a známí, se kterými jsme byli v kontaktu. Kdo je schopen dohledat, jak to vlastně bylo? Pamatujeme si jen střípky, ale kdybychom to měli pravdivě celé zrekonstruovat, možná by nás objevené souvislosti překvapily. Byla by škoda vinit pouze a jen rodiče. A i kdyby, možná to jinak neuměli. Možná neměli ani možnosti ani příležitosti jako my dnes. Možná neměli tolík času, apod.

Proč tohle příši v závěru?

Vybavilo se mi, jak o svých rodičích mluvili a mluví mnozí z řad stárnoucích mužů a žen z mého sboru. Vždy s velkou láskou a úctou. Nebývají zahořklí, ani jsem je nikdy neslyšel říct o rodičích něco špatného.

Pamatují si je totiž jako velmi hodné lidi, ačkoli měli za sebou z dětství zkušenosti, které si my ani nedokážeme představit. Stejně tak, když někdy v médiích zaslechnu rozhovor se starším člověkem, který se zmiňuje o svých rodičích, vždy je tam stejná přirozená úcta a láska k nim. Tatínek, maminka! Přemýšlim, proč tomu tak je a napadá mě, se vši úctou k nám samým, jestli nejsme tak trochu rozmaření a jestli bychom se neměli učit více a radostněji odpouštět i našim rodičům.

Vždyť Písmo nás vybízí jasné k tomu, abychom své rodiče milovali a ctili. A následně myslí na to, jak dovršit svůj život a následovat je ve vídři! (Žd 13, 7)

To vše s vědomím, že ti, kteří jdou za námi (naše děti), budou už brzy vyzváni, aby na tuto úvodní otázku též odpověděli.

Kéž by to i moje děti mohly udělat se stejnou radostí, jako to dělám já.

Alois Boháček

Chci se jim podobat?

Každý z nás měl nebo ještě má rodiče – maminku a tatínka. Jsou to právě rodiče, kdo nás nejvíce ovlivňují.

Ukazují, co je správné, a co není.

Milují, trestají, prostě vychovávají.

Naše rodina se skládala z tatínka, maminky, tří sourozenců, ale také babiček, dědečků, hodně tet a středů, bratranců a sestřenic.

Ale také desítek tetiček a strýčku z křesťanského shromáždění, kam mě od malička rodiče vedli. Nikdy jsem se necítila sama. Nechyběla mi nikdy rodičovská láska, nikdy jsem se nebála. Tedy, bála, trestu, když jsem něco zlého provedla.

Mohla bych popsat mnoho příběhů o tom, co pro mě rodiče udělali.

Ale chci vyprávět příběhy o tom, jak formovali svým příkladem můj osobní vztah k Pánu Ježíši. Víra v Pána Ježíše a Jeho následování se promítaly do každodenního života. A to i v době totality.

Narodila jsem se v roce 1966 a do základní školy jsem chodila v sedmdesátých letech. Kdo to pamatuje, tak ví, že křesťanské víre nebylo přáno. Ale to na vši, kde jsme žili, mým rodičům vůbec nevadilo. Maminka vydávala svědecství o Pánu Ježíši, i když šla nakoupit do místního koloniálu. Když ji začaly sousedky na chodníku a zeptaly se, jak se má, mojí mamince se rozsvítily oči a začala: „Díky Pánu Bohu, mám se dobré, On se o nás stará...“

A já? Často jsem se styděla za její vyprávění o Bohu. Když už jsem byla trochu starší, tak jsem mamince říkala: „Prosím tě, odpovídej jen na to, na co se tě ptají. Ptali se tě, jak se máš, a ne na Boha.“ Tohle jsem řekla jen jednou, protože pak jsem dostala od maminky dloooouuhé kázání na téma „Nestydím se za evangelium Kristovo“.

Já ani můj bratr i sestra jsme nesměli chodit do „pionýra“ (v době komunismu to byla organizace, která šířila myšlenky marxismu-leninismu mezi mládeží). Byli jsme jediní na škole, kdo v této organizaci nebyl. Pamatují se, že byla maminka zavolaná do ředitelny, aby vysvětlila, proč nám brání být v tak „super“ organizaci. Maminka byla upozorněna na to, že nám, svým dětem, brání v získání rozhledu, a že se může stát, že nebudejeme přijati na dobré školy.

Jenže paní ředitelka si tímto řekla o svědecství. Svědecství o tom, jak se Pán Bůh určitě o nás postará. A postarál.

Věděla jsem o Boží pomoci a ochraně.

O lásku Pána Ježíše mi rodiče vyprávěli od dětství. Každý večer jsme si společně četli z Bible a modlili se. Ze by mě to nějak moc bavilo, tak to se říct nedá. Ale netroufala jsem si protestovat. Často jsem dělala, že spím, abych nemusela při modlitbě klečet. Hranou únavu rychle rodiče odhalili s dovedkem: „Když nejsi unavená při hraní si venku, tak tě nemůže unavit čas s Pánem Ježíšem.“ Ještě i ted to slyším.

Když si vzpomenu na neděle v mém dětství, vybaví se mi bohoslužby a návštěvy.

Vyrůstala jsem v baptistickém sboru v Lovosicích. Chodit do shromáždění bylo pro mě samozřejmostí a chodila jsem tam moc ráda. Ale nešlo jen o chození do křesťanského sboru, sloužit v něm spolu s ostatními Pánu Bohu mě těšilo a naplňovalo.

Hodně návštěv chodilo k nám i my chodily na návštěvy. Ne vždycky jsem byla nadšená, když jsem musela jít s rodiči navštívit staré bratry a sestry ze sboru, kteří pro nemoc nebo stáří už nemohli docházet na bohoslužby. Mě i moji mladší sestru Olinku rodiče brali s sebou proto, abychom jim zpívaly a přeříkaly básničky a verše z Bible, které jsme se naučily v nedělní škole. Ještě i dnes, když zpívám při shromáždění píseň „O velký Bože“, se vidím, jak stojím se sestřičkou u postele nějaké nemocné babičky a zpívám. (Jo, a dodnes znám všechny sloky písni nazepamět, a že jich tedy je. Maminka hodně zavařovala. A my jsme museli pomáhat. Zavařovala všechno, co se dalo. Měli jsme vždycky plnou spižírnu. Často jsme se ptali maminky: „Kdo to bude jít?“ A její odpověď? „Však si to majitele najde.“ Našlo. Na ty návštěvy rodiče nejeli s prázdnou, ale vždycky vezli s sebou plné tašky zavařenin.

Kdybych teď vyprávění skončila, mohli byste nabýt dojmu, že mi rodiče svým křesťanským životem ztrpčovali život, že jsem hodně věcí „musela“.

Když mi bylo 14 let, tak jsem osobně slyšela Boží volání. Přijala jsem milost odpuštění hříchů a velikou radost ze spasení. Od té doby jsem se nestyděla za to, že znám Pána Ježíše, vyprávěla jsem o tom svým spolužákům, a to, že se mi posmívali, mi nevadilo. Že jsem se nedostala na školu, kterou jsem si vybrala, mě nejdříve mrzelo, ale teď vím, že Boží vedení v mém životě bylo lepší. A na návštěvy k babičkám i dědečkům chodím dodnes moc ráda s nimi zpívám.

Když jsem se vdala, tak jsem si myslela, že už mě rodiče nebudou napomínat. Je pravdu, že se mě maminka i tatínek neptali, jestli dobře vařím, uklízím a starám se o domácnost a manžela. Ale často se mě ma-

...poslední
fotografie
s maminkou
z r. 2014

minka ptala, jestli se jako manželé spolu modlíme a společně čteme z Bible. Taky se mi nejdříve zdálo, že je to jen a jen naše věc. A když jsme měli malé děti, tak dotazy na společná ztišení a modlitby ještě přibyly.

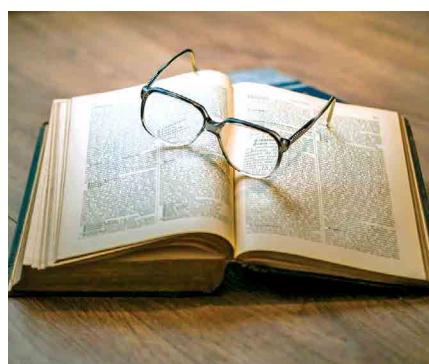
Vzpomínám si na situaci, kdy jsme jednou přijeli na návštěvu k rodičům a při společném povídání jsme si postěžovali, že se nám v našem sboru přestává líbit a že asi z něj odejdeme. Očekávali jsme, že nás rodiče politují a budou plni pochopení pro naše rozhodnutí. Nic takového se nekonalo. Oba dva, unisono, nás povzbuzovali k vytvalosti ve službě Bohu bez ohledu na okolnosti.

V poslední době jsem z dálky vnímala duchovní a sborový život mých rodičů. I když byli v důchodu, tak s návštěvami nepolevili. Sice pořád chodili na návštěvy ke starým bratřím a sestrám ze sboru (sami byli v důchodu), ale začali v neděli na oběd zvát „sborové mládežníky“. Když jsem jednou po shromáždění slyšela, jak dva z nich se baví o tom, že jdou k Jirkovi a Olince na oběd (křestní jména mých rodičů), tak jsem si uvědomila, že v tomto vztahu nejde jen o oběd, ale o přátelství. S úsměvem jsem vyslechla rozhovor, jak maminka napomíná jednoho mládežníka, bubeníka, že jeho hraní bylo sice krásné, ale na její výhru moc hlasitě. On jí na to odpověděl: „Olinko, já, když chválím Pána, tak se vši silou.“

A maminka? „Honzo, a víc, že máš pravdu? Když sloužit Bohu, tak naplno.“ A vrcholem vzájemné lásky maminky a jednoho z mládežníků byla prosba. Když maminka zemřela, přišel tento mladý bratr s prosbou, aby mohl nést maminčinu raku.

Často vyprávím svým dětem i těm sborovým dětem z nedělní školy o životě mých rodičů. Časem se může zdát, že jsem si je zidealizovala, že na ty špatné situace jsem pozapomněla. Ne, nezapomněla, jen těch dobrých a hodných následování je daleko víc. V duchu i nahlas jsem se mamince omlouvala za to, že jsem jí kdysi, jako pubertáčka řekla, že nikdy nechci být jako ona. A když mi moje děti řeknou: „Mami, ty jsi celá babička,“ tak je to pro mě to nejlepší vyznamenání, jakého se mi může dostat. A odpověď na první větu tohoto článku zní: Ano, chci se jim podobat.

Jiřina Vimpelová, Žatec

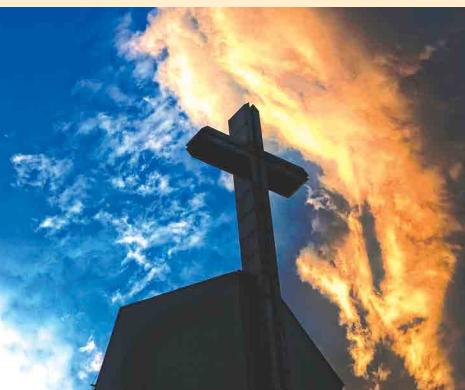

Pozornosť

V živote sú niektoré témy príliš zdôrazňované a dookola opakované. Sú však aj iné, ktoré sú v úzadí, obchádzané alebo **zabudnuté, i keď v sebe ukryvajú dôležité posolstvá**.

Myslím, že jednou z nich je aj otázka: „Prečo nezabúdať na rodičov a predkov?“ Keď som obrátil svoju pozornosť týmto smerom, ako prvý som si uvedomil Božie prikázanie: „Cti svojho otca a svoju matku...!“ **Ak chceme niekomu prejavať úctu, v prvom rade to znamená venovať mu pozornosť so záujmom.** Keďže naši rodičia sú už vo večnosti, tak som vybral niekoľko z fotografií mojich a manželkých rodičov a predkov a vytvoril som malý spomienkový kútik. Som vďačný Bohu, že sme mali oboch rodičov, ktorí nás vychovali, s láskou sa o nás starali a viedli nás k Bohu. Pracovali, aby nás uživili a pripravili do života. Chceme si pripomínať nielen ich pamiatku, ale aj ich životné príbehy a zápas. Obzvlášť som vďačný Bohu za rodičov mojej manželky, ktorí dobre vychovali svoju dcéru.

Je to pre mňa silný dôkaz, že **dobrá výchova má neoceniteľnú hodnotu pre budúce generácie.** Každý z nás sme rôznymi spôsobmi ovplyvňovaní životom, prácou, kultúrou a zvykmi, aké si naši predkovia vytvorili. Ved' v životoch našich rodičov a predkov sú naše kořene – ako telesné, tak i duchovné. Z týchto koreňov viac-menej vyplýva aj naša identita. Kto sme a aké je naše miesto v živote. Ich slabosti alebo silné stránky vymedzujú v našich životoch isté hranice, ktoré nám môžu pomôcť lepšie porozumieť svojmu životu a mať reálnejšie

Niekedy slýcháme svědectví dospelých detí, jak je rodiče kdysi v dětství zkłamali nebo zranili. Můžeme uvést příklad: Jsem dospělá, ale stále nedovedu odpustit svému otci. Roky mě trápí přikázání - Cti otce svého. Můj otec od nás odešel k jiné ženě. Zažili jsme scény, alkohol, násilí, výhružky. Vdala jsem se, mám rodinu. Vztah se zlepšil, ale nikdy nepochopil, jak mi ublížil, chová se jakoby nic. Myslím, doufám a prosím za to, abych mu odpustila, ale nedokážu zapomenout.

Vztahy s rodiči, to je něco velmi zvláštního a jedinečného. I Bohu tyto vztahy hodně leží na srdci, a proto jsou otec a matka součástí jednoho přikázání Desatera. Jako malí vnímáme rodiče jako neomylné, dokonalé, nejlepší. Až postupem času, jak roste me a dospíváme, začínáme objevovat i jejich nedokonalosti, nedobré vlastnosti, zlozvyky. Zakoušíme, jak nás svým jednáním zraní. Bolest nás může provázet, i když se snažíme poctivě odpustit.

Odpustit neznamená zapomenout

Možná je dôležité se zamyslet nad tím, co je to vlastně odpustení. Odpustit neznamená zapomenout. To asi ani nejde a někdy by to ani nebylo dobré. Odpustit znamená

očakávania, pretože ich slabé či silné stránky môžeme nachádzať u seba aj v našich rodinách.

To najvýznamnejšie dedičstvo po našich rodičoch je duchovné dedičstvo viery. V nom sú tie najvyššie pravdy a hodnoty života. Teraz, keď už máme svoje vlastné rodiny, je na nás, aby sme vytredili v spomienkach to dobré, cenné, ako zrno od pliev, či zlato od jaloviny s tým vedomím, že „každý dobrý údel a každý dokonalý dar pochádza zhora od Otca svetiel...“ (Jk 1, 17). **Aj keď sú naše telesné rodiny vzácnym Božím darom, predsa sú krehké a trvajú len do času.** Pán Ježiš však založil svoju **Cirkev, ktorá je aj duchovnou rodinou.** I keď sa skladá z nedokonalých ľudí, predsa vytvára tú najlepšiu rodinu, aká na tomto svete existuje. A čo viac, nie je len dočasná, ale **bude trvať večne!** Preto zamerajme svoju pozornosť týmto smerom a pomôžme túto pomerne zanedbanú oblasť života posunúť z úzadia viac do popredia, ako si to iste aj zaslúži. Pripomíname si, ako nás naši rodičia viedli do tejto vzácnnej rodiny. Pokračujme aj my v tomto nebeskom povolaní (Žd 3, 1), ako je to vyjadrené aj v Žalme 78 3 – 7: „Čo sme počuli a poznáme, o čom nám otcovia rozprávali, nezatajíme ich deťom, budúcemu pokoleniu rozpovieme slávne skutky Hospodina, jeho moc a divy, ktoré urobil... a našim otcom prikázať, aby s nimi zoznamovali svoje deti, aby o ňom vedelo aj budúce pokolenie, deti, čo sa narodia. Tie budú o tom ďalej rozprávať svojim deťom, aby dôverovali Bohu, nezabúdali na jeho skutky a zachávali jeho prikázania.“

Obrátiť svoju pozornosť správnym smerom môže každý. Nestojí to ani cent, ani fyzickú námahu. Je to však **veľmi účinný spôsob**, ako dopĺňať v každodennej živote tie hodnoty, ktoré najviac chýbajú.

Lubomír Počai

Bůh jediný má právo soudit

pustit na svobodu. Netrvat na pomstě, vyrovnání, odplatě. Nebýt soudcem.

Odpustit znamená také být schopen prosit Pána Boha za rodiče, který nám ublížil, aby mu také odpustil a přivedl ho k sobě. Aby zakusil život s Bohem i Jeho lásku, a pak mohl milovat sám ty druhé.

Pokud totiž nezakusíme, že jsme milováni, že někomu na nás záleží, že jsme pro někoho vzácní a jedineční, velmi často sami neumíme mít rádi druhé.

Nevíme, jak se k dotyčnému chovali jeho rodiče, když se narodil, nevíme, jak byl přijat, kolik lásky (opravdové bezpodmínečné lásky) zakusil, kde je ta jeho startovací čára. Pravdu o každém z nás ví jen Bůh a ten jediný má právo soudit.

Co znamená chovat se k rodičům s úctou?

Neponižovat, nepomlouvat, nabídnout pomoc, pokud potřebují, podle svých možností a schopností pomoci, když o pomoc požádají. Vidět v každém z nich jedinečnou lidskou bytost, chtěnou, stvořenou a milovanou Bohem. A také zraněnou a potřebující záchrannu, spásu.

Neznamená to poslouchat je ve všem (když jsme dospělí) a vše dělat podle nich, ani to neznamená nechat si od nich vše líbit.

Vypovězte Bohu všechnu bolest, kterou v sobě máte

Najděte si čas, kdy budete sám/sama a v tichu. Vypovězte Bohu všechnu bolest, kterou v sobě máte, všechno to zlé, co jste zažili/la od svého rodiče a odevzdějte Mu to. Proste Boha, aby vám dal milost opravdově vše pustit. Proste Boha, aby vás posílal a proměňoval bolest v lásku.

Nemusíte se vracet k minulosti

Nemusíte vše snášet a vydržet. Pokud vás otec nebo matka stále svými postoji zraňují, hledejte způsob, jak jim alespoň něco sdělit. Nemusíte se vracet k minulosti. Ale všímejte si toho, co je ted'. A o tom zkuste mluvit. Jinak berete otcí nebo matce možnost, aby viděl pravdu a měl šanci s tím něco dělat.

V dospělosti odpovídáte za SVÚJ vlastní život i svou rodinu. A odpovědnost znamená pravdivě odpovídat na to, co k nám každý den přichází.

Zdroj: vira.cz (redakčně upraveno)

Ringomeč 2020

Ked' sme sa ráno zobudili, na oblohe svietilo mierne slniečko. Odľahlo nám. Celý týždeň sme trípli pri hrozbách predpovedí, že víkend bude daždivý. V to ráno nás čakal veľký ringo zápas, takzvaný RINGOMEČ. Mali sme si ringo zahráť ešte trikrát pred tou sobotou — chceli sme si to precvičiť, ale zakaždym sa to v poslednú chvíľu zrušilo kvôli silnému dažďu. Telocvične sme nemali k dispozícii. Zápas, ktorý mal trvať päť hodín, sa mal dať pod holým nebom. Do poslednej chvíľe sme sa pýtali, či to máme zrušiť, alebo či budeme mať vieru. Záblesk slnečných lúčov v to ráno nám akoby povedal, chôdte do toho! Tak sme išli.

Ringo — čo to vlastne je? Poľský výmysel z polovice minulého storočia, je atraktívny, zábavný a pritom jednoduchý. Tento šport sa trochu podobá volejbalu s podobným terénom a pravidlami, až na to, že sa ringá nepodávajú medzi hráčmi toho istého tímu a cez sieť sa podávajú dva naraz.

Ringo, totiž gumená obrúč, sa ľahko chytá, a preto to zvládne ktokoľvek, aj keď to nikdy predtým nehrál. Cielom tohto zápasu

bolo pozvať nových ľudí z Revúcej. Celkom sa to podarilo, pretože tímov bolo nakońiec trinásť a každý tím pozostával z trojice.

Známe tváre, vzrušenie zo súťaže, slúbená pizza a čas na rozhovory, to je hŕstka dôvodov, prečo sa na ihrisku v to ráno zíslo päťdesiat mladých ľudí. Rišo vysvetlil všetkým, kto a ako bude hrať, a ringomeč sa slávnostne začal. Zahrali sme si však len zo tri hry a na ihrisku sa objavili stopy čerstvých kvapiek. Toho sme sa báli, ale zápas sa už začal. Možno je to prehánka, možno o chvíliku prestane prísť — pokračujeme! Mraky, ktoré sa prihnali, nás však neopustili do poslednej hry. Už sme sa viac nepýtali, či prísť, ale či prísť trochu menej a ktorá mláka je plytšia. Začína to znieť ako smutný príbeh, ale nebolo to tak. Každého

pristrešky na ukrytie seba a svojich vecí. Pod tými pristreškami sa striedali v držaní rohov cely, v sedení na suchej časti lavice, ale hlavne sa tam vytvoril intimný priestor, akoby tajná skrýša na spoznávanie sa. Bolo vidno malé skupinky ľudí, ktorí sa smejú, rozprávajú alebo komentujú hru na ihrisku. Požičiavali si medzi sebou dáždniky, bundy, mikiny.

Boli sme v tom všetci spolu

a akékolvek možné bariéry medzi nami zmizli. Dokonca aj medzi tímmi. Niektorí hráči nemohli pokračovať v zápase do konca, a tak si tímy medzi sebou hráčov požičiavali. Časový odhad bol celkom presný, do pol tretej sa všetko odohralo.

Prvé tri tímy boli odmenené balíčkami dobrôt a ten prvý si so sebou bral putovný víťazný pohár. Ked' bol čas sa rozlúčiť, dažď prestal. Nikto to už neriešil, mokrí sme boli všetci. Myslím si, že aj spokojní.

Upriali sme po sebe a odchádzali každý svoju cestou, veď niektorí prišli z Lučenca, Banskej Bystrice či Popradu. Báli sme sa toho dažďa, ale jedno sme vedeli už na začiatku, že ak predsa len príde, bude ten deň ešte výnimočnejší. A veru bol.

Miriam Valentini

sa skúste opýtať, či to ten dážď pokazil, alebo obohatil, vo väčšine prípadov vám povedia to druhé. Vznikla tam zrazu iná atmosféra. Striedajúce sa tímy sa podobali hrdinom, ktorí idú smelo do boja (na dážď) moknúť, padat, a tak sa pokúsiť dostať o krok bližšie k finále. Zvyšok divákov využíval svoju kreativitu a zo všetkého, čo vedeli nájsť, stavali

Zachráněná se svou krásou

Mohu i pošmourný den prožívat radostně? Tak jsem se ptala, když jsem se dnes probudila. Byla tma a zataženo, venku fouká a začíná pršet. Ne, že bych neměla ráda děšť. Vždycky jsem byla šťastná, když pršelo, ale přeci jenom deštík v létě a proti tomu srovnání s deštěm nyní, když je již pokročilý podzim, to srovnávat nejde. Ochladilo se a je velmi nevlídno! Nejlépe je doma u našich krbových kamen. Protože má již brzy padat sníh, tak přemýšlím, co ještě venku udělat a jak připravit záhonky na zimu. I když se mi moc nechce jít ven, přemáhám se a oblékám bundu. Není tam příjemně! I v rukavicích je mi zima, ale přeci jenom tady musím něco udělat. Na záhonku s růžemi je ještě tolik poupaték! „Tady nemůžete zůstat, stejně už nevykvetete!“ Začínám odstříhávat poupatka, jedno po druhém.

K mému překvapení jich mám plnou náruč! Není to spíš roští? I tak vypadají docela hezky. Dám je do tepla a ony určitě rozkvétou! Nesu si je domů, jako nějaký poklad. Tak velkou kytici jsem už dlouho od nikoho nedostala! I když jsem celá popíchaná, přesto se nad těmi nepatrnými poupatky musím zamýšlet.

Jsem překvapená, kolik mají v sobě ještě energie. Copak nevědí, že bude zima? Nehledí na to a stále nasazují na květ. Je to jejich úkol od Toho, kdo je stvořil. Miluji růže. Kvetou v nádherných barvách a přitom ještě krásně voní. Plní svůj úkol, až do poslední chvíle!

V jedné písni zpíváme, že Ježíš je tou „Růží“, kterou lidé hodí do prachu a šlapou po ní. Říkám si, kdo tohle dokáže? Vždyť to si vůbec nezaslouží! Něco tak krásného rozslapat? V knize Izaiáše v Bibli je zapsána píseň vykoupených, těch, kterým bylo odpuštěno, a jsou zachráněni: „Ať se raduje poušť a suchopář, s jádotrem ať kvete pusťina! Jak z růže květ ať rozkvete, ať rozezní se jádotrem!“ Máme být jako květ růže! To znamená voňavá, krásně vybarvená, prostě taková, aby každý, kdo nás potká, měl radost a potěšení! Moje poupatka se o to snaží i dnes! I když je zima a tak nevlídno! Vypadá to, jako bych

je dnes před tou zimou zachránila, ještě vykvetou z posledních sil! Ale nejen to! Zanechal mi tady radost do tohoto pošmourného dne a tu mohu rozdávat i dalším lidem v mé okolí. Zase mám novou energii k tomu, abych něco udělala. Růže chtěly kvést až do konce! Jaká bude moje dnešní vůně? Ty jsi, Pane, ten úžasný květ, „Sáronska růže“! Děkuji, že mne tak miluješ a z prachu pozvedáš.

Dana Jersáková

Nebe je tak blízko!

Čím déle přemýšlím o svém obrácení a hledám ve svém životě stopy, které mě vedly k Bohu, přicházím na to, že mnoho věcí mi na Něj ukazovalo odmalička. Ale pozor, nebyla jsem vychovávaná ve věřící rodině, dodnes si pamatuji tu velkou tmu před očima, která se mi objevila ve chvíli, když jsem se maminky ptala: „Co bude, až zemřu?“ „Už nebudeš existovat a nebude ti to vadit, protože o tom nebudeš vědět,“ odpověděla mi maminka. Ale tahle odpověď mě neuspokojila. Naopak, vyvstávala z ní spousta otázek typu: Jak mohu být v životě šťastná, když stejně dřív či později všechno skončí azbude velké NIC? Jaký je smysl života, když upadne v zapomnění? A to nemluvím o svírající tísni, která pocít smrti provázela.

Presto jsem v dětství prožívala přirozenou lásku, důvěru, harmonii. Vše jsem ale ztratila v době, kdy jsem uvěřila, že opravdovou lásku mi mohou dát lidé. Pod vlivem okolí jsem si začala myslit, že jen lidé a okolnosti ovlivňují můj život. Ale jednoho dne jsem se objevila na promítání filmu Ježíš. Na konci zazněla věta, že Ježíš opravdu žije a také modlitba, ve které bylo jasné řečeno, že je schopný mi pomoci s jakoukoli situací. Hned v kině jsem se chytla „naděje, že život smrti nekončí“ a že mohu mít „nového, neviditelného přítele“. Při odchodu jsem se na schodech kina modlila: „Ježíši, pokud mě slyšíš, vstup do mého života a změň ho!“ A od té doby jdeme s Ježíšem spolu. A kdy jsem vědomě zažila, že On je fakt nejlepší přítel, jakého můžu mít a svatý mocný král, kterému nalezí má úcta? Tak třeba: Jedna z prvních věcí, se kterou jsem chtěla pomoci, byla: Naučit se zdravým jídelním návykům, kulantně řečeno. Pochopte, bylo mi 17, když jsem navázala s Ježíšem vztah a do té doby dieta sem, dietata tam a v hlavě štíhlost = spokojenost. Která dívka to dnes v 17 nemá (a nejen v sedmnácti)? Než jsem Ježíše poznala, stačila jsem si rozhodit zažívání. První modlitba tedy byla: Ježíši, pomoz. A On odpověděl docela rychle, ani ne do té dne. Zrovna mě přepadla tiseň, co se mého těla a jádla týče a už už jsem vše chtěla vyřešit „postaru“ (tedy ne dvakrát dobré) a najednou můj neviditelný přítel povídá: „Modlila ses, abych ti s jídlem pomohl, tady jsem, už se nemusíš trápit, pomůžu ti. Půjdeme spolu ruku v ruce.“ A tak jsme šli. Byla jsem dojatá k slzám, ani nevím, jestli víc z toho, že Ježíš opravdu existuje, nebo z toho, co mi řekl. Trvalo to necelý rok, kdy mi dodával sílu, lásku k sobě samé, posiloval mě a ujistoval, že opravdu tohle jablko mi neublíží, ani tento chleba se sýrem.

Za jeden z dalších zázraků ve svém životě považuju, že se mi podařilo vystudovat vysokou školu. Na základce mi nesedlo vše, v čem se objevila čísla, takže na mém vysvědčení se objevil pěkný zástup čtyřek z matiky, fyziky a chemie a v mém srdci velký šram a pocit méněcennosti a marnosti. Ať děláš, co děláš, stejně na to nemáš. Střední školu jsem vystu-

dovala zpočátku s pomocí taháků, později díky modlitbám. Když jsem se hlásila na vysokou, už se za mě modlilo několik přátele a světe div se, přijímací zkoušky jsem udělala. Pomalu se začaly smývat šramy z mého srdce a já začala nabývat důvěru, že „když Bůh je s námi, kdo je proti nám?“ nebo: „Všechno mohu v Kristu Ježíši.“ Třeba i já, která jsem ve škole nikdy nevynikala. Stálo přede mnou velké rozhodnutí vystudovat vysokou školu bez taháků, popř. se v neděli věnovat svému příteli Ježíši, i když druhý den dělám zkoušku, na kterou se přece musím učit!

Rozhodnutí pro Boha bylo zase to správné. Nejen, že jsem vystudovala bez taháků (navíc s nejlepšími známkami za mou studentskou historii). Pamatuji se například jednu zkoušku z výtvarného umění, ve které jsem dostala otázkou na výtvarnou skupinu malířů, o které jsem vůbec nic nevěděla. „Ale nebojte se, co budete říkat, Duch svatý vám v pravý čas napoví!“ Myslím, že v Bibli jsou tyto verše použity pro křestany obhajující evangelium, nicméně Duch svatý mi napověděl, obhájil mě. Začala mi na mysli vyvstávat jména umělců, věty, o kterých jsem nevěděla, co znamenají, případně jsem si jako papoušek, který zopakoval, co se mu objevilo v mysli, a čekala jsem, kdy mě od zkoušky vyhodí s větou, co to plácám za nesmysly, ale po 10 minutách a bez dalších otázek mě profesor propustil se spokojeným výrazem a výborným hodnocením.

S Duchem svatým je to prostě dobroružné a to mě baví! Nejsou v tom lidské jistoty, člověk potřebuje mít dávku odvahy a ochoty zamádat se sám sobě. On musí růst, já se menším, jak říká Pavel.

Už jako náctiletá jsem moc ráda poslouchala rádio (tenkrát ještě nevysílalo Rádio 7), volala jsem několikrát do vysílání o písničku a vyhrála nejednu soutěž.

Rádio jsem brala jako přirozenou součást mého života; písničky, u kterých jsem mohla dělat, co mě baví a známé hlasy moderátorů rozširovaly můj život jedináčka.

Jednou v neděli přišla k nám do církve Kateřina Hodecová s výzvou: „Pojďte se zapojit do vysílání křesťanského Rádia 7!“

Bylo to, jako když někdo v mém srdci brnkne na tu správnou strunu. Dělat něco s Ježíšem a ještě k tomu ke slávě nebeského tatínka! To bylo ONO!!! Být na straně za mikrofonom! Celá natěšená jsem se hned ozvala a myslím, že jsem se nahlásila na pohovor jako první. Světe div se, oni mě vzali!

Spolupráce s rádiem je jeden velký a mocný zázrak. Přála bych si popsat vám všechnu Boží milost, kterou jsem zažila. Tak třeba: S rádiem jsem vždy spolupracovala externě, tzn., když studium dovolilo, přišla jsem. Když mě děti „dovolily“, přišla jsem (někdy i s nimi – tímto děkuji všem spolupracovníkům, kteří mi v mé šestnáctileté historii spo-

Rádio 7 je společný projekt internetového a satelitního vysílání, za kterým stojí česká a slovenská redakce TWR. V tomto seriálu představujeme skrze svědectví pracovníky české redakce této stanice. Více o jejím vysílání na www.radio7.cz

lupráce s Rádiem 7 hlídali během směny děti – přebalovali plínky, houpali kočárky, pouštěli pohádky, ořezávali pastelky... díky!). Jednou jsem takhle přišla po několikaměsíční pauze a ještě před vysíláním jsem si zaskočila ke kolegynce na kafe. Mezi řečí se zmínila o výměně softweru a tedy programu, který pouští písničky, vyhledává pořady, zkrátka vše, co moderátor potřebuje, je nové! „Neboj, vše je velmi intuitivní!“, slyšela jsem v zádech, když jsem mířila do studia s očekáváním, jestli dnes nebude náhodou celou mou směnu střídat ticho s telefonáty o pomoc. Život s Duchem je dobroružný, tak jdeme do toho. Prosba o pomoc proběhla směrem „nahoru“ (vysílací studio se nachází v nejvyšším patře budovy – směrem nahoru je už jen NEBE). A Bůh odpověděl. Kolegynka, která vysílání poslouchala, na konci směny zhodnotila, že vše znělo hladce a přirozeně. Víte, když člověk nějakou práci vykonává jen „občas“ externě, zkušenosti nabývá déle, ztrácí je a vlastně pořád začíná. Ale jedno je stále stejně, pevně a neměnné. Boží přítomnost, láska a Jeho povolání dá schopnost určitou cinnost vykonávat přes všechna ALE. Při moderování si často připadám jako na té zkoušce z výtvarného umění. Mluvím, nekotáám, dokonce ani nemlčím, věty dávají smysl, dokonce i mě. A vysílání plyne jako řeka čisté vody. „Z vašeho nitra vytrysknou proudy živé vody.“ Mám ještě jednu perličku z vysílání. Když moderuji, nechávám své přezůvky před studiem. Jednoho dne, když jsem vstoupila do studia, zaslechla jsem hlas Nebeského tatí-

ka: „Zuj se, neboť tato půda je svatá.“ A tak se od té doby vyzouvám přede dveřmi. V životě nejde o to, aby to v mému srdci „vypadalo hladce a přirozeně“, ale aby to tak skutečně bylo.

Vše napomáhá k dobrému těm, kteří Boha milují. Není to díky lidem a okolnostem, ale díky Bohu, který je pořád se mnou.

„Svou důvěru vložte na Něj, neboť mu na vás záleží.“ A tak vkládám.

Někdy s bázni a chvěním, někdy si připadám jako v úplné tmě a někdy mám pocit, že Nebe je tak blízko!

Renáta Žemličková

Bůh dokáže člověka úplně uzdravit

Navzdory své minulosti mohu žít jinak.

Někteří lidé si také myslí, že jsou přímo předurčeni k tomu, rodičovské chování zopakovat, a vůbec nemají odvahu zkusit to jinak a lépe. Bolest byla někdy tak silná, že je pro takového člověka nemožné riskovat a někoho si znova pustit k tělu.

Představu o manželství mají děti rozvedených rodičů někdy pokřivenou natolik, že „když manželství vypadá takhle“, tak to ráději žádný vztah mít nebudu. Nejdřív ze všeho je nutné dodat si odvahy a prozitým bolestem i zasazeným ranám konečně věnovat pozornost.

Když se člověk rozhodne, že se svou minulostí nenechá spoutat, odvahu bude určitě potřebovat. Vylečit stará zranění, odpustit rodičům a neopakovat jejich chyby, to všechno je možné. Už mnohemkrát jsem se setkala s tím, že Bůh člověka dokáže úplně uzdravit. Je jen třeba vydat se na cestu odpuštění a uzdravení. „Napsal jsem vám, děti, že jste poznali Otce. Napsal jsem vám, otcové, že jste poznali toho, který je od počátku“ (1 J 14a).

Élisabeth Contentová

Jak se vyrovnat s vnitřním zraněním z dětství?

Pokud se chceme z těchto obtíží vymanit, musíme si ze všeho nejdřív položit otázku, proč se vlastně chováme tak, jak se chováme, proč stále udržujeme nesprávný směr, proč jsme se dostali do slepé uličky, kde naše svoboda a zodpovědnost trpí.

Tato práce na sobě je bolestná, ale pokud

Dokonalí rodiče neexistují

I dobrí rodiče mohou ranit.

Když o tom, cím nás rodiče zraňovali, mluvíme nahlas, je třeba odsoudit konkrétní chování, ale **neodsuzovat člověka**. Vůbec nejde o to rodiče zavrhnout, jde o pravdu. Jde o to uznat, že nás rodiče zraňovali, a svá zranění jasné pojmenovat. Často nám dělá velké potíže vůbec si přiznat, že nás rodiče v dětství něčím ranili. Lidé obvykle říkají:

„Stydím se za sebe, nemám právo říkat o rodičích něco špatného. Mají mě rádi a dělali, co mohli. I oni si nesli svá zranění.“ To je sice pravda, ale pokud se chceme vymanit z destruktivních vzorců chování, které jsou důsledkem „špatného zacházení“, jemuž jsme mohli být v dětství vystaveni, musíme své rány pojmenovat a musíme připustit, že nám je zasadili opravdu naši rodiče.

Rodiče jsou pro nás zkrátka rodiče a vždycky jimi zůstanou. Určitě dělali, co mohli, urči-

tě byli „dostatečně dobrí“. Dokonalí rodiče však neexistují. Moje dnešní problémy jsou důsledkem toho, že mě v dětství rodiče do statečně nepodporovali, nenaslouchali mi, nechápali mě, nedávali mi najevu svou lásku. Jak se zranění, která jsme v dětství utrpěli, projevují v dospělosti? Například tím, že nám dělá potíže navázat trvalý vztah, nedokážeme věřit ve vlastní štěstí, neumíme druhému člověku říct: „Mám tě rád,“ navazujeme vztahy, které jsou od samého počátku odsouzeny k zániku, odmítáme lásku a jakékoli projevy citu, více či méně vědomě každý rodičí se vztah sabotujeme, setrváváme ve vztahu, kde vládne násilí, chováme se jako bernardýni, jejichž úkolem je všechny okolo stálé zachraňovat. „**Podle toho jsme poznali, co je láska, že On (Ježíš) za nás položil život**“ (1 J 3, 16).

Zdroj: vira.cz

Společná řeč mezi vnuky a prarodiči

Mám tři vnuky, se kterými se vídavám poměrně často. Syn mi vždycky říká, že na rozdíl od něj mají jeho děti možnost poznat prarodiče, ale myslím, že trochu přehání. Někdy nevím, o čem s kluky mluvit, a také nerozumím jejich řeči. Když si začnou povídат o mobilech, počítačích apod., jsem v koncích. Co bych mohl pro lepší porozumění udělat?

Pokud mají vnučci možnost navštěvovat svého dědečka a trávit čas společně a v dobré shodě, je to skvělá příležitost k harmonickému propojení tří generací. A protože tak mohou prarodiče sdílet se svými potomky vzpomínky a zkušenosti z časového rozmezí někdy až tří čtvrtin století, ba i delšího období, neodejde s nimi ani všechno, co pro ně samotné bylo objevným dobrodružstvím. V jejich vyprávění mají šanci ožít situace, zážitky a poznatky, které zažívali ve vzdálených dobách mládí. Vnoučata tomuto vyprávění ráda naslouchají, pokud jsou ovšem svými prarodiči také brána vážně, a to i ve svých zájmech a zálibách!

Současný svět zahlcený informacemi by se zanedlouho stal nepřehlednou džunglí, nebýt tzv. nových technologií. Patří k nim i mobily. Právě generace seniorů má velkou šanci využít přirozených vlastností dětí i mladých lidí. Když poprosíte vnučky, aby vás naučily zacházet s mobily, zeptáte se například, jak funguje počítač, co všechno si lze přečíst na internetu a jak posílat elektronickou poštu, určitě budou rádi, že mohou prarodiče také poučit, a obvykle začnou ochotně komunikovat. Odtud už je jen krok k tomu, abychom je mohli navigovat (ne mentorovat) k hodnotným tématům poznání a sami zjistili, že jsme duševně mladí a dokážeme technické výmoženosti zvládat jako pomůcku k předávání dobrých poselství. Z takových setkání pak odcházejí obě strany obohacené. Řada prarodičů se o rozšiřování svých výchovných a komunikačních možností snaží. Vzpomínám např. na jednu starší sestru, která se přenesla přes nekonečné týdny na nemocničním lůžku právě díky tomu, že se naučila posílat mobilem textové zprávy a „povídat“ si tak se svými vnučkami. Hledáním společné řeči s potomky můžeme přispět k jejich správné životní volbě, jak nás nabádá apoštol Pavel ve svém listu Kolosanům: „**Svlečte ze sebe starého člověka i s jeho skutky a obleče nového, který dochází pravého poznání, když se obnovuje podle obrazu svého Stvořitele**“ (Kol 3, 9).

S. K.

své věčné slávě v Kristu, po krátkém utrpení vás obnoví, utvrdí, posílí a postaví na pevný základ“ (1 Pt 5, 10).

Zdroj: vira.cz

Naše hříchy si nás najdou

V roce 1945 osvobodily americké jednotky pod vedením George S. Pattona Jr. koncentrační tábor v Buchenwaldu, kde bylo 21 000 vězňů. O několik dní později museli obyvatelé blízkého Weimaru pochodem 8 km do tohoto tábora, aby viděli a byli svědky zvrstev, které se odehrály doslova kousek za jejich zahradami. Poté, co viděli ten masakr, jeden za druhým říkal: „Nevěděl jsem o tom.“ Když se na to podíváme zpětně, je těžké uvěřit tomu, že tito lidé, kteří bydleli jen 8 km od tohoto tábora vraždění, nevěděli, co se děje. Jak si vysvětlovali, že měsíce a roky před osvobozením tohoto tábora mizeli během noci jejich židovští sousedé? Je pravděpodobnější, že pro většinu z nich bylo snazší se dívat na druhou stranu a chovat se tak, jakož o ničem neví. Protože vědět o tom, uchopit a uznat to, by znamenalo přiznání se k určité odpovědnosti za to, co se dělo. Pokusím se to převést na osobní rovinu. Okolo nás se dějí věci, na povrchu snad ne tak ukrutné, jako vidíme v koncentračních táborech v nacistickém Německu, ale jsou to věci, které mohou být stejně nebezpečné pro nás a pro ostatní. Jsme tak zaneprázdněni našimi životy, že je snadnější zaujmout postoj „Já jsem prostě nevěděl. Sejde z očí, sejde z myslí.“ Pokud tyto věci sejdou z naší mysli a nikdy je neřešíme, tak v ní zůstanou a hnijí.

Může to být něco tak jednoduchého jako osobní problémy, které přijdou a odejdou a my nikdy necítíme nutkání je řešit. Ať už je to hněv, zahořklost, hádky, pýcha, žádostivost. Ať už je to cokoliv, pokud to tam zůstane a níjak s tím nejednáme, tak se to nakonec začne rozvíjet do něčeho velmi destruktivního. Pokud se to navíc budeme snažit zakrývat a schovávat před ostatními, stejně jako nacisté, kteří vraždili a páchali zvrstva, když se pokoušeli zakrýt stopy, pravda nakonec vyjde na světlo. Naše skryté hříchy, ty věci, které jsou hluboko v nás – když se díváme na druhou stranu a předstíráme, že problém neexistuje, jak říká Písmo, naše hříchy si nás najdou (v českém překladu „se nám vymstí“ – Numeri 32, 23).

Nechci, aby se něco takového dělo. Nikdo z nás nechce donutit Stvořitele, aby musel odhalovat věci, které jsme zkoušeli zakrývat. Co tedy máme dělat? Písmo říká: „Říkáme-li, že jsme bez hříchu, klameme sami sebe a pravda v nás není. Jestliže vyznáváme své hříchy, on je tak věrný a spravedlivý, že nám hříchy odpouští a očištěuje nás od každé nepravosti“ (1 J 1, 8–9).

Někdy je na tom nejtěžší přiznat si, že máme problém. Pokud si přiznáme, že máme problém, pokud Mu jej vyznáme, pak je On podle Písma věrný a spravedlivý, aby nám odpus-

til a očistil nás od každé nepravosti. David, poté, co byl konfrontován prorokem Nátanem, se modlil takto: „Smiluj se nad mnou, Bože, pro milosrdenské svoje, pro své velké slitování zahlaď moje nevěrnosti, moji nepravosti smij ze mne dokonale, očist mě od mého hřachu! Doznávám se ke svým nevěrnostem, svůj hřich mám před sebou stále. Proti tobě samému jsem zhrešil, spáchal jsem, co je zlé ve tvých očích. Zbab mě hřichu, očist yzopem a budu čistý, umyj mě, budu bělejší nad sníh. Dej, ať slyším veselí a radost, ať jásají kosti, jež jsi zdeptal. Odvrát svou tvář od mých hřichů, zahlaď všechny moje nepravosti. Stvoř mi, Bože, čisté srdce, obnov v mému nitru pevného ducha“ (Ž 51, 3–6, 9–12).

Mojí modlitbou dnes je, aby každý z nás uznal ty věci, které víme, že musíme překonat, věci, které jsme se snažili zakrývat, věci, od nichž jsme se odvrátili a dívali se na druhou stranu a předstírali, že nejsou. Uznejme je před naším Stvořitelem a modleme se: „Otcе, očist nás od všech nečistot a veškeré naší nespravedlnosti. Ať jsme čisti v Tvých očích.“

Bill Cloud, Shoreshim Ministries
www.billcloud.com

Jak přjmout odpuštění?

Odpuštění má dvě strany: Dávat odpuštění (odpouštět) a přijímat odpuštění (od druhých, kterým jsme ublížili). Ačkoliv se na první pohled zdá těžkým odpouštět, často je těžší přjmout odpuštění od druhých, to znamená nechat si odpustit.

A to je možná důvod, proč nejsme schopni odpouštět: Protože sami od druhých mnohdy neumíme odpuštění přijmout.

Proč je přijetí odpuštění tak obtížné?

Velmi těžko se totiž říká: „Bez tvého odpuštění jsem stále vázán k tomu, co se mezi námi stalo. A jenom ty mě můžeš osvobodit.“

Musíme si nejen přiznat, že jsme někomu ublížili, ale také s pokorou uznat svou závislost na druhých.

Jedině tehdy, když umíme přjmout odpuštění, umíme je také dát. „Láska nezná strach. Dokonalá láska strach zahání“ (1 J 4, 18).

A. N.

Boží úhel pohledu

„Mé úmysly nejsou úmysly vaše a vaše cesty nejsou cesty moje, je výrok Hos-podinův“ (Iz 55, 8).

Představ si, že míříš autem na vrchol hory. Silnice je samá serpentina a zatáčka, a ty uvízl za nějakým neuvěřitelně pomalým vozem. „Jen kdybych viděl za roh,“ myslíš si, „pak bych mohl to auto předjet.“ Vtom proletí kolem vrtulník a pilot ti sešle rádiem zprávu: „Já vidím dvě míle dopředu. Je to v pořádku, můžete předjet.“

V čem spočívá rozdíl mezi tebou v autě a pilotem ve vrtulníku? V úhlu pohledu.

Ten pilot dohlédl mnohem dále než ty. Proto ti mohl pomoci radou k dalšímu kroku.

Takové je i tvé srovnání s Bohem. Pokud jde o tvůj život, vidí Bůh mnohem dále než ty. Svůj úhel pohledu ti chce předat. A činí to prostřednictvím Bible.

Boží perspektiva ti pomůže porozumět celkovému obrazu – důvodům, které se tají za jeho konáním a za tím, co se děje ve světě.

Bez úhlu, jímž se na tvůj život dívá Bůh, může být tvůj život neustálou frustrací. Celé dny se budeš morit nezodpověditelnými otázkami: Proč se mi to děje? Proč se jiným lidem děje tamto? Jaký má tohle účel? Jaký význam má život? Odpovědi na tyto otázky najdeš v Božím úhlu pohledu. Pokusil ses někdy o něco v domněnce, že to bude fun-

govat, ale zjistil jsi, že ne? Chyběla ti perspektiva. Kniha Přísloví 14, 12 praví: „Někdy se člověku zdá cesta přímá, ale nakonec přivede k smrti.“

Získáš-li perspektivu, pak opustíš vlastní způsob uvažování a naučíš se myslit Božím způsobem. Žalm 103, 7 říká: „Dal poznat své cesty Mojžíšovi, synům Izraele svoje skutky.“ Izraelský lid viděl, co Bůh učinil – otevření cesty Rudým mořem, manu, zázraky s vodou a mnoho dalšího.

Mojžíšovi však dal Bůh porozumět onomu „proč“ za tím, co učinil. Předal Mojžíšovi svůj úhel pohledu. Jak ho můžeš získat ty? Studiem Božího slova.

R. Warren

Co říká Boží slovo o strachu?

Poslechněme si je: „Neboj se, já jsem tě vykoupil, povolal jsem tě tvým jménem, jsi můj. Půjdeš-li přes vody, já budu s tebou, půjdeš-li přes řeky, nestrhne tě proud, půjdeš-li ohněm, nespálíš se, plamen tě nepopalí“ (Iz 43, 1 až 2). Bůh ti říká, aby ses nebál, protože je s tebou.

Neboj se, protože Bůh kráčí s tebou: „Hospodin, který jde před tebou, bude s tebou, nevzdá se té a neopustí tě.

Neboj se a nebud' ustrašený“ (Dt 31, 8).

mh

Vryté do srdce

Možná se vám také někdy stalo, že za vámi přišly vaše děti a chtěly koupit „Památníček“. Knížečka s krásnou zdobenou vazbou, ale jsou v ní úplně prázdné listy. Téměř každý se s ní někdy setkal. U dětí ve škole přijde taková vlna asi ve třetí až páté třídě. Najednou se jakoby vyrojí velké množství Památníků a každý chce od někoho něco na památku nakreslit. Děti se různě předhnázejí v tom, kolik učitelů jim tam napíše nějakou myšlenku do života nebo nějaký citát moudrého člověka. Pokud mají opravdu veliké štěstí, tak jim tam do konce něco nakreslí.

Také jsem kreslila do mnoha památníčků. Nebyla jsem přesvědčená o tom, že mne mají moji spolužáci tak rádi, ale prostě věděli, že jím nakreslím docela hezký obrázek. Památníky kolovaly všude kolem mě, ale já ho neměla. Docela mi chybělo, že se také nemohu zařadit mezi ostatní děti. Chtěla jsem se na něčem tak hezkém také podílet. Ale co s tím dělat?

Také moje sestřenice z České Třebové ho měly a ukazovaly mi u babičky sbírku krásných kresek. „Ty nemáš Památník?“ Ne, neměla jsem. „To já mám ještě sbírku krásných ubrousků,“ dodala sestřenice. „Podívej se, ten mám od...“ a říkala mi, kde a odkud pocházejí. Některé jsem nikdy neviděla. Byly tak krásně srovnáné a hezky barevné i s obrázky. Měla jich plnou krabici! Jenom jsem se dívala a mlčela. Když jsme přišly do kuchyně, kde seděla babička, sestřenice jí říká: „Babi, Dana nemá vůbec žádný Památník.“ Babička se mne zeptala, jestli bych ho také chtěla. „Moc bych si ho přála,“ říkám, „ale, však víc, babi, naši stále něco opravují.“ Tím jsem chtěla naznačit, že na takové věci, které jsou „nepodstatné“, nejsou peníze. Odpoledne chtěla jít babička na hřbitov. Často nás tam vodila, když jsme u ní byly na návštěvě. Další jsme čerstvou vodu květinám a zalily záhon. Zapálily svíčku a po chvíli jsme šly zase domů. Cesta rovně vedla přímo na náměstí s obchody, to jsem měla ráda. Vždycky bylo na co se dívat.

Výkladní skříně, to jsem doma na vesnici neměla. Dokonce tam byly u domů takové malé obloukové stříšky. Co to je? Babička mi řekla, že to je „podloubí“. Zdálo se mi to moc praktické, lidé pod ním předešli nezmokli. Babička ale říká: „Dnes vám chci ukázat Nové náměstí“. Tak se to jmenovalo. Byly jsme moc zvědavé, co to bude.

Prošly jsme ještě kousek dál a tam se před námi otevřel velký prostor

do tvaru obdélníku a všude chodníky a mnoho obchodů. Babička si to namířila přímo k „Papírnictví“. Slyš jsme za ní a čeká-

Jednu denne

Už desaťročia poznám odporúčanie jedného brata kazateľa, ktorý upozornil svojich poslucháčov na Knihu prísloví.

Vraj je užitočné prečítať si každý deň z tejto knihy jednu kapitolu. Kedže Kniha prísloví má 31 kapitol, tak každodenné čítanie vyjde práve na celý mesiac.

Niekoľko rokov som toto odporúčanie praktizovala.

Myšlienky, upozornenia a výzvy po prečítaní rezonovali vo mne a boli výzvou v mojom živote a vo vzťahu k blížnym. Skúsme sa pozrieť na niektoré z myšlienok kráľa Šala-

múna a prijmieme ich ako lekcie pre život.

Reč: „Vlúdna odpoveď odvracia zlost, urážlivé slovo vzbudzuje hnev. Jazyk mûdrych obľubuje poznanie, ale ústa bláznov chrlia hlúposti.“ — „Kto má veľa rečí, nie je bez prehrešku, no ten, čo ovláda svoje pery, je rozumný.“ — „Kto bezohľadne rozpráva, akoby bodal mečom, lež jazyk mûdrych prináša uzdravenie.“ — „Falošného svedka trest neminie a ten, čo rozširuje lži, zahynie“ (15,1 – 2; 10, 19; 12, 18; 19, 9).

Vztahy: „Syn môj, dodržiavaj prikázania svojho otca a neopúšťaj poučenie svojej matky!“ — „Poslúchaj svojho otca, on tă splodil, a ne-pohŕdaj svojou matkou, keď zostarla.“ — „Nehádaj sa bezdôvodne s človekom, ak ti neurobil nič zlé.“ — „V srdci tých, čo snujú zlo, je podvod, kym v tých, čo šíria pokoj, je radost.“ — „Vlúdna odpoveď odvracia zlost, urážlivé slovo vzbudzuje hnev.“ — „Lepší je pokrm zo zeleniny tam, kde je láska, ako vykŕmený vôl tam, kde je nenávist“ (6, 20;

23, 22; 3, 30; 12, 20; 15, 1; 15, 17).

Práca: „Lenivá ruka spôsobuje chudobu, kym ruka usilovných obohacuje.“ — „Kto obrába svoju pôdu, nasýti sa chlebom, kto sa však zháňa za zbytočnostami, strátil rozum.“ — „Hospodinovo požehnanie obohacuje a neprináša nijaké trápenie“ (Pr 10, 4; Pr 12, 11; Pr 10, 22).

Majetok: „Kto sa zlútuje nad biednym, požičiava Hospodinovi, ktorý mu odplatí jeho dobročinnosť.“ — „Jeden rozhadzuje a ešte mu pribúda, kym druhý šetrí viac ako treba a zakúša núdzu“ (19, 17; 11, 24).

Dôvera: „Kto dôveruje vo svoje bohatstvo, sám padne, kym spravodliví budú pučať ako lístie.“ — „Kto sa spolieha na seba, je hlu-pák, kto však kráča podľa mûdrosti, bude zachránený.“ — „Šťastie najde ten, kto uvažuje o čine, blažený je ten, čo sa spolieha na Hospodina“ (11, 28; 28, 26; 16, 20).

Elena Pribulová

Moje vzpomínky na dobu totality

Starší generace ještě znala mého otce, Viléma Pospíšila, kazatele BJB. Pán Bůh si ho odvolal na věčnost v létě 1980, tedy právě před čtyřiceti lety. Nebudu zde líčit jeho celý život. Zmíním jen několik „střípků“ z jeho bohatého života. Vilém se narodil na Volyni věřícím rodičům, kteří pocházeli z rodů pobělohorských exulantů. Když ve svých sedmnácti letech uvěřil, stal se hned horlivým svědkem Pána Ježíše Krista. Jeho mateřský sbor v Mirotině brzy rozpoznal jeho obdarování a vyslal jej ke studiu do Polska na tamním baptistickém semináři. Pak se oženil s dcerou známého kazatele Viléma Volanského a nastoupil jako kazatel do polského města Tarnova.

Tam se narodil můj bratr Miloslav a já. Hned po válce se otevřela možnost přistěhovat se do milované vlasti, do ČSR. Skoro všichni Češi toho využili. Tak se i naše rodina ocitla ve Vlkýřovicích, kde byl otec vzhápět zvolen kazatelem. Po komunistickém puči v únoru 1948 tatínek rychle rozpoznal, že nás bude čekat doba tvrdých zkoušek. Ve svém mládí totiž prožil doslova běsnění bolševiků na Ukrajině. Tehdy bylo v bývalém Sovětském svazu mnoho kazatelů i dalších věřících lidí pozaváráno a internováno v různých pracovních táborech na mnoho let a to často bez řádných soudů. Tatínek věděl, že sověti budou i zde uplatňovat svůj mocný vliv. To se potvrdilo a zanedlouho i mnozí naši kazatelé – jak víme – byli i zde v naší zemi obviněni z protistátní činnosti a odsouzeni v inscenovaných procesech často k mnohaletým trestům vězení. Byl mezi nimi i můj dědeček Vilém Volanský, tehdy kazatel v Liberci. Posledním v řadě byl i můj otec. Samozřejmě si velmi živě pamatuji, když mi mého tatínka zatýkali a konali v našem domě důkladnou prohlídku. Bylo to na jaře roku

1955. Bylo mi tehdy 10 let. Tatínek ovšem už předtím věděl, co ho čeká. Při tzv. předběžných výslechách se ho tehdejší Státní bezpečnost snažila výhružkami a sliby získat pro tzv. „spolupráci“, což tehdy znamenalo donášení zpráv o bratřích a sestrách ve sboru. To otec nekompromisně odmítal. Nakonec mu tedy bylo sděleno, že za svoji tvrdohlavost draze zaplatí. To se stalo a otec byl v inscenovaném procesu odsouzen na tři a půl roku těžkého vězení ve Valdicích, dále ke konfiskaci třetiny majetku a ke ztrátě občanských práv. Žádné odvolání nebo dovolání svědků tehdy nepřipadalo v úvahu. Bylo to těžké období, můj bratr byl v té době na vojně, maminka byla dost nemocná. Nesla vše velmi statečně – i když jsem ji viděl někdy plakávat. Často si četla z Bible a i mně četla hlavně z knihy Zjevení. Vůbec nebylo snadné přečkat toto období. Pamatuji se na návštěvy ve vězení, kam jsem s maminkou jezdíval každé tři měsíce zprvu jen na půl hodiny. Bylo to kruté, nesměli jsme si s tatínkem ani podat ruce a jakákoliv konverzace byla často přerušována řaním dohlížejícího strážníka: „O tom se nedovoluje mluvit, jinak bude návštěva okamžitě přerušena!“ Tatínek byl velmi bledý, vyhublý, ale snažil se maminku utěšovat tím, že se má dobré. Nic jiného se ovšem nesmělo říci. O sboru, o církvi nebo o kazatelích nesměla padnout sebemenší zmínka. Když se otec po třech letech vrátil z vězení, byl zdravotně neblaze poznamenán, neboť celý předchozí rok strávil na tzv. samotce v rámci zpřísněného režimu. Byla tam velká zima a jen betonová postel. Když se vrátil domů, nesměl několik let vstoupit na kazatelnu. Nenechal si však upřít hlasitou modlitbu ve shromáždění. Po dobu deseti let vykonával velice těžkou ma-

nuální práci ve zdravotně nebezpečném prostředí. Konečně v roce 1968 obdržel souhlas ke službě kazatele a sloužil ještě několik let ve Vlkýřovicích, v Praze 3 a nakonec i v Chebu. Na závěr chci vydat svědectví, že můj tatínek bral tu dobu jako dobu zkoušek a nových zkušeností. Nikdy jsem ho neslyšel nějak žehrat, ale vždy jen chválit Boha, že nás zachoval. Ve vězení se sprátel s mnoha katolickými kněžími, kteří statečně přijímali stejný úděl ještě s mnohem vyššími tresty. Tatínek vyšel z vězení sice s podlomeným zdravím, ale duchovně velice posílen! Se značnou nadšázkou říkal: „Nepřejí nikomu nic zlého, ale každý kazatel by měl strávit alespoň jeden rok v kriminále. Byla by to velice dobrá škola a zkušenosť.“ Na závěr chci podat osobní svědectví, že právě v této těžké době na mně působilo o to důraznější Boží slovo a já jsem mohl svěřit plně svůj život do rukou svého Pána a Spasitele. Právě v době věznění tatínka jsem mohl být na vyznání víry pokřtěn ve Vlkýřovicích ve svých dvanácti letech. Nechci zde už rozvádět svůj životní příběh. Všechny neblahé zážitky překrývala vysoko Boží milost. I když mi nebylo zprvu dopřáno studovat na žádné střední škole ani na konzervatoři, s odůvodněním: „Nedoporučujeme, otec byl trestán“, mohl jsem se alespoň vyučit prodavačem železářského zboží. Později jsem (uz jako „dělník“) mohl studovat dál. Jsem vděčen Pánu Bohu za Jeho předivné vedení a posilu v každé době. Jsem vděčen i za to, že i já jsem mohl po řadu let sloužit jako kazatel evangelia Kristova a tak sloužit lidem k věře. Samému Bohu za vše sláva!

Jan Pospíšil

viděl prvně v životě. Bylo to úžasné svědectví cizího člověka o rodině Šveců. Stáňa nás často navštěvoval, a když jsem s ním potřeboval osobně hovořit, ať o věcech duchovních nebo praktických, nikdy mi neřekl, že nemá čas. Byl také člověkem, který mi jako první řekl, že budu kazatelem. Já jsem tomu nevěřil. Měl jsem velmi rád svou práci na stavbě. On to věděl a cítil, že mi to má sdělit. Později jsem si na tento rozhovor vzpomněl. Stáňa patřil k lidem, kteří celým srdcem milují Boha i lidi. Svou pokorou, skromností a moudrostí získal mnoho prostředků pro naši Jednotu. Jedna z jeho památných vět, když jsme chtěli peníze na varhany, byla: „Dejte radši tam, kde je hlad.“

Bratr kazatel Stanislav Švec byl pro mne velikým příkladem. Díky Pánu Bohu, že jsem směl část života žít vedle něho.

Praha 30. 6. 2020, kazatel Vladimír Hejl

Vzpomínání

Stanislav Švec patřil k lidem, kteří celým srdcem milují Boha i lidi...

Bratr kazatel Stanislav Švec byl pro mne výraznou osobností. Byl o jednu generaci starší a já jsem si ho velice vězil. Mimo jiné kladné vlastnosti křesťana vynikal úžasnou pokorou a skromností. Při rekonstrukci a přestavbě vinohradské modlitebny se střídaly sbory po týdnu na brigádách.

Při práci bratislavské skupiny bylo přítomno několik známých osobností. Mezi nimi bratr kazatel Janko Kriška, jeho švagr Palko Hlubocký, jiní milí bratři a také Stáňa Švec. Bylo nás asi třicet. Vařily nám manželky těchto bratří, výborné kuchařky. Celý týden jsme se měli moc dobře. Jeden den jsme měli na oběd „knedlo, vepřo, zelo“. Od oběda zbylo hodně knedlíků a tak se sestry rozhodly dát je na večeři. Knedlíky nakrájely, daly do vysokého hrnce a zalily asi kopou vajec. Ovšem, tak vysoká vrstva knedlíků se nepropekla a stalo se z toho něco, co se nedá

Potřebuji se sdílet

Co jsem prožil, je pro mě twardá realita.

V tom, co jsme prožili, je každá pravda subjektivní. To, co jsem prožil a jak jsem to prožil, je pro mě prostě realita. Moji sourozenci nebo moji rodiče to možná vnímají jinak, ale já jsem to prožíval právě takto a je nutné, abych svou pravdu mohl konečně vyslovit a abych byl vyslechnut. Možná to všechno bylo ve skutečnosti jinak, možná že jsem si něco jen špatně vyložil, ale moje vnitřní realita a moje pravda je to, jak jsem konkrétní situace, ve kterých jsem určitě všemu dokonale nerozuměl, doopravdy prožíval.

Zdroj: vira.cz

Hledáte vnitřní pokoj?

Nedívej se dopředu ani dozadu, ale k širému nebi. Celá budoucnost před námi jakoby tone v temnotě. Existuje však drahocennější jistota, než jakou nám může poskytnout celý svět! Pokud se totiž snažíme následovat Ježíše, provede nás přes veškeré pozemské utrpení a temnoty ke nekonečné slávě. Odevzdějte se proto cele do Boží vůle a nedívejte se dopředu ani dozadu, ale k širému nebi, kde je Bůh. Pak shůry sestoupí až do vašich duší veliká něha, klid a pokoj.

„Nedělejte si starosti o zítřek... každý den má dost vlastního trápení“ (Mt 6, 34).

Odevzdějte se Jemu, a vás vnitřní pokoj se obnoví. Jestliže se totiž dnes snažíte milovat, pak vám zítra Bůh dá vykonat s radostí to, co si přeje, abyste zítra vykonali.

J. M.

Zažít lásku ve svém nitru

Láska, kterou každý hledáme, můžeme začít v hloubi své duše. Je to Bůh. Bůh je Láska s velkým L. V konkrétních zkušenostech lidské lásky se snažíme dotknout pramene lásky, který vyvěrá ze dna naší duše. Když se dotýkám tohoto pramene lásky, pak se nemusím nutit k tomu, abych milovala. Láska ze mě může proudit, tryskat: Láska k lidem, ke stvoření, ke zvířatům. Prožíváme zkušenosť lidské lásky i zkušenosť jejího nedostatku. To nás přivádí k tomuto vnitřnímu prameni lásky. Je třeba přiznat si potřebu lidské blízkosti, prožívat ji, a zároveň se cítit bezpečně v hloubi své duše.

Andrea Larsonová

Slzy

Ach, ty tmavá, bezútečná temnota.

Obchádzaš dookola, kradně a nešetrí ani malé děti.

Dievčatko držiacie sa tuho nemocničných mreží, čo zúfalo chcelo len svoju mamu.

Využil si nič netušiacu sestričku z Kramárov, pošepkal si jej do ucha boľavé a nepravdivé lži.

To ona, vo vedomí dobra, na pár rokov zabila malú detskú dušu slovami, ktoré sa pochmúrne niesli v povetri tej nemocničnej izby: „Prestan plakať, inak maminka už nikdy nepríde.“

Tvoj smiech, ten tvoj otrasný škrekot nad ohavným, pomyselným víťazstvom, sa niesol v ten teply deň až do uší neba.

Král svetla zaplakal nad bolestou dievčatka, nebo sa zatiahlo a Jeho láska začala neúprosný boj o túto oklamanú a okradnutú detskú dušu.

Klamár.

Zobral si mi roky objati s mojou mamou, roky slobody s mojimi priateľmi, neskôr si ma obral o moju čistotu, keď som sa stratená túlala svetom, zúfalo túžiaca nájsť lásku.

Obral si ma o prejavy lásky k môjmu mužovi a mojim detom...

Smrt, kde je tvor osten, kde tvoje víťazstvo?

Bože, mohol si urobiť viac ako to, že si verne chránil a sprevádzal tú okradnutú, blúdiacu detskú dušu?

Nikdy si neprestal milovať dievčatko, čo nevedelo plakať, šepkal si jej do jej tmy: Nech sa vráti a vezme späť, čo si vybojoval raz a navždy!

V nebi sa ozvali fanfáry nad návratom Tvojej zatúlanej ovečky. Starostlivo si ošetroval jej rany, tešil sa z každúcej slzy, ktorá roztpála rokmi zatrpknuté a tvrdé srdce.

To Tvoje bolo zlomené každým jej pádom, a keď si videl, že inak sa nedá, obetoval si z lásky k nej svojho syna.

Dievčatko, je dokonané, už zahodí starú masku klamstiev a Ž! Slobodne dýchaj a ver, že tma bola porazená, už je všetko v poriadku.

Raduj sa aj pláč, lebo temnota už dávno stratila svoju moc.

Viera Kolárovská

Nikdy to nevzdávej

Dostali jste se někdy v životě do bodu, kdy jste měli pocit, že to vzdáváte? At už to byla jakákoliv situace – profesní, vztahová nebo finanční, zdá se, že situace je beznadějná a nikdo se o mě nezajímá. Co se týče mé služby, zažil jsem tento pocit nesčetněkrát. Chtěl jsem ji ukončit minimálně stokrát, jen abych slyšel, jak mi moje žena říká: „Když s tím přestaneš, bude ti mizerné.“ A měla pravdu. Protože, kdybych s tím skončil, vzdal bych se svému nepříteli a poprel to, co chce Bůh dělat v mém životě a skrže něj. Rozumíme tomu, že vytrvalost je ctnost, která se nezískává snadno.

Rozumíme také tomu, že pokud se jí bude me držet, chopíme se jí, získáme ji – pak s ní přichází i velká odměna. Ježíš se tímto zabýval u sboru ve Filadelfii.

„Protože jsi zachoval mé slovo a vytrval, zachovám tě i já v hodině zkoušky, která přijde na celý svět a prověří obyvatele země. Přídu brzy; drž se toho, co máš, aby tě nikdo nepřipravil o vavřín víťaze. Kdo zvítězí, toho učiním slouolem v chrámě svého Boha a chrám již neopustí; napišu na něj jméno svého Boha a jméno jeho města, nového Jeruzaléma, který sestupuje z nebe od mého Boha, i jméno své nové“ (Zj 3, 10–12).

Jako Boží lid tedy máme příkaz vytrvat, běžet k cíli, abychom získali nebeskou cenu, již je

Boží povolání (Fil 3, 14). Vytrvalost je kvalita, kterou musíme mít, máme-li zvítězit. Jako připomínka tohoto principu slouží obraz, který visí na zdi v mé kanceláři. Je na něm zobrazeno obležení Alama a v dolní části je napsáno: **„Nikdy se nevzdávej.“**

Bez ohledu na to, jaký můžete mít názor na tu konkrétní událost, byli to muži, kteří byli ochotni zemřít za to, čemu věřili. Jedním z těch mužů byl laik ve službě z Kentucky, který zemřel po boku lidí, jako byl David Crockett. Jmenoval se Daniel William Cloud. Před svou smrtí napsal své rodině dopis, v němž stojí toto: **I když to nedokážeme, smrt ve jménu svobody a lidskosti není důvodem k tomu, abychom se třáslí hrůzou.**

Pokud jsou takoví lidé vzorem vytrvalosti, odevzdanosti a odvahy, i když bojovali a umírali kvůli získání kousku půdy v Texasu, o co víc bychom se měli my, jako následovníci Ježíše Krista, zavázat k tomu, že vytráváme kvůli vůli našeho Mistra a Stvořitele?

Jak jsem řekl, vytrvalost je ctnost, která se získává obtížně, ale která za to stojí.

Nikdy bychom se neměli podřídit ničemu, co by popíralo to, co On chce dělat v našich životech. Jediná věc, které bychom se měli podřídit, je Jeho (Boží) vůle.

Bill Cloud, Shoreshim Ministries
www.billcloud.com

IR-Izrael

Som si istý, že fotografia č.1 sa nikomu ne-páči a neskôr vysvetlím prečo. Už niekoľko rokov sme s manželkou uvažovali o ceste do Izraela. Tento rok sa splnila naša túžba a tesne pred pandémiou sme sa stihli vrátiť domov. Pred cestou som si naštudoval informácie o histórii a súčasnosti tejto pozoruhodnej krajiny. Pri návštavách miest, po ktorých chodil Pán Ježiš (*presná poloha nie je dôležitá*), som zažíval niečo podobné, ako keď pozorujeme, ako sa večer rozsvecujú postupne svetlá veľkého mesta. Tak sa mi postupne vynárali v mysli príbehy z Biblie. Už samotný pocit stáť na miestach, kde sa začali dejiny Izraela a kde sa aj skončia, je zážitok na celý život. Musel som v duchu konštatovať ako královna zo Sáby – dote-raz som len počul a čítal, ale teraz vidím na vlastné oči. Informácie o Izraeli sa rôznia podľa pohľadu politikov a historikov, ale najpresnejší pohľad na história a budúcnosť Izraela nám podáva neskreslene Biblia. Ja som si však kládol otázku, ako to všetko vidí Boh, ktorý si Izrael vyvolil ako svoje vlastníctvo. Dlho som premýšľal, či by sa da-lo zachytiť objektívom aparátu niečo, čo je skryté pred zrakmi ľudí. Boh, ktorý stvoril svetlo, vidí aj to, čo je skryté násmu zraku, vnímaniu a poznaniu. Svetlo je elektromagnetické vlnenie dopadajúce na našu zem a má rôznu vlnovú dĺžku. Len časť tohto spektra vidíme ľudským okom a aj napriek

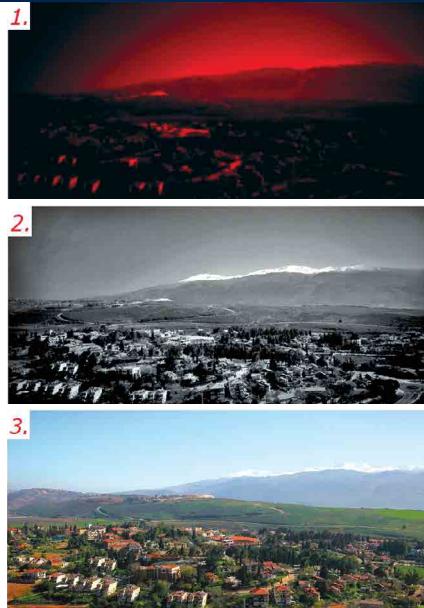
tomu vidíme farebný svet s miliónmi odie-nov. Je to úžasné dielo nášho Stvoriteľa. Viem, že Izrael je dokonale zmapovaný mnohými profesionálnymi fotografmi, ale stále ma ovládala myšlienka uvidieť niečo viac. Tak som si do výbavy pridal jeden špeciálny infračervený filter (IR). Tento filter je takmer čierny a prepúšťa len časť spektra, ktoré nie je viditeľné ľudským okom. Fotografa zhotovená IR filtrom mi sice nepo-skytla žiadne informácie o minulosti ani o budúcnosti Izraela, ale pre mňa to bol fascinujúci, netradičný pohľad na to, že obraz sa dá vnímať aj ináč, ako dokáže vnímať ľudské oko. **A to bol hlavný dôvod už pred cestou k môjmu premýšľaniu nad tým, čo presahuje rámcu nášho ľudského chápania.**

Pred Bohom nie je skrytá minulosť ani budúcnosť sveta, ale pre nás je dôležitá na-ša budúcnosť. Aj Jób kládol otázku Bohu: **Či ty más azda oči nejakého tela? Či ty vidíš ako smrteľný človek?** (Jób 10, 4)

My sa zatial stotožňujeme s tým, čo pove-dal ap. Pavol: lebo teraz vidíme v zrkadle, v záhade, ale potom tvárou v tvár, teraz poznávame z častky, ale potom poznáme do-konale.

(*Aby bolo možné fotografiu zhotovenú IR fil-trom vnímať našim okom, je nutná softvérová úprava, najlepšie do ČB tonality č. 2. Na fotke č. 3 je pohorie Hermon v reálnych farbách.*)

V. Malý

Je jen jediná cesta

Ježiš řekl: „Ať se vaše srdce nechvěje a ne-děsi! Věříte v Boha, věřte i ve mne. V domě mého Otce je mnoho přibytků. Odcházím, abych vám připravil místo. Cestu, kam já jdu, znáte. Já jsem cesta, pravda a život. Nikdo nepřichází k Otcovi než skrze mne“ (J 14, 1–6). **Krácejme po této cestě s jistotou.** Četba Božího slova pozvedá naši duši, aby nás nepřemáhalo zoufalství. Na druhé straně v nás vyvolává respekt, aby námi nezmí-tala vichřice pýchy. Jak obtížné by bylo, jít po pravé a přímé cestě, která nás – obrazně řečeno – vede mezi zoufalstvím po levici a falešným sebevědomím po pravici, nebýt Krista a Jeho slova. Slovy: „Já jsem ta cesta, pravda i život“ napovídá: Kudy chceš jít? Já jsem cesta. Čekám na Tebe. Krácejme proto s jistotou po této cestě a mějme se na pozoru před léčkami, které nás ohrožují.

L. D.

Neboj se

Jdi svou cestou a neznepokojuj se. V kaž-dém okamžiku života tě zachrání úplnejsí a rozsáhlejsí odevzdanost. To už se člověk na sebe ani nerozčíluje, ani se nesnaží proti čemukoliv obrnit: Otevírá okna i dveře své duše, aby Bůh mohl přijít, kdy bude chtít a jak bude chtít. Jdi proto svou cestou a ne-znepokojuj se, cesta jde rovně a ty jen stoupej vzhůru. A je na Bohu, aby ji před tebou dle své svrchované vůle, jíž je lásku, každodenně otevíral, zvláště když se všecko zatemňuje. Neboj se! Pokud si představuješ, co by se mohlo stát zítra či pozítří, bude to působit zle. Chraň se jít dál než od rána do večera a od večera do rána. Budeš-li každou takovo-cestu konat s Ježíšem, není možné, aby tě nedovedl do přístavu, do skutečného Přís-tavu. Ponoř se do Ježíšova pokoje; tak, jako to činil On, o samotě, v noci, na hoře. A když se do něho takto ponoříš, bude to působit jako ten nejblahodárnější lék.

K. H.

Pracuj šest dní a pak odpočívej

„Šest dní budeš pracovat a dělat všechnu svou práci. Ale sedmý den je den odpočinutí Hospodina, tvého Boha“ (Ex 20, 9–10).

Odpočinek a zotavení jsou tak dôležité, že je Bůh zařadil do „velké desítky“ spolu s necizo-ložením, nevražděním a nekradením.

Třeba řekneš: „No jistě, nikdy nikoho nezabijím, nikdy se nedopouštím nevěry.“ Ale věnuješ každý týden jeden den odpočinku?

Kniha Exodus 20, 9–10 praví: „Šest dní budeš pracovat a dělat všechnu svou práci. Ale sed-mý den je den odpočinutí Hospodina, tvého Boha.“ Slovem „šabat“ se rozumí den odpočinu-ku. Bůh neustanovil šabat pro své dobro, nýbrž pro naše: „Sobota je učiněna pro člověka, a ne člověk pro sobotu“ (Mk 2, 27). Kdo je ten, kdo utrpí, když ignoruje Boží zákony? Bůh to není. Nezáleží na tom, který den v týdnu si ustanovíš jako svůj šabat – den odpočinku.

Pokud si ty, který podnikáš, jsi osobou samostatně výdělečně činnou nebo pracuješ z domova, nevyhradíš určitý den jako šabat, pak si nikdy neuděláš přestávku. Stanoviš si rozvrh pro všechno ostatní, a právě tak je třeba, aby sis jej udělal i pro šabat.

Co bys měl o šabatu dělat?

Tělesně odpočívat. Za Francouzské revoluce zrušili neděli ako den odpočinku, avšak poz-dejji ji obnovili, protože zdraví národa zkola-bovalo. Třeba si myslíš: „jenže já mám při odpočívání pocit viny.“ No a vidíš, Ježiš takový pocit neměl. Ze šabatu učinil to nejdůležitější.

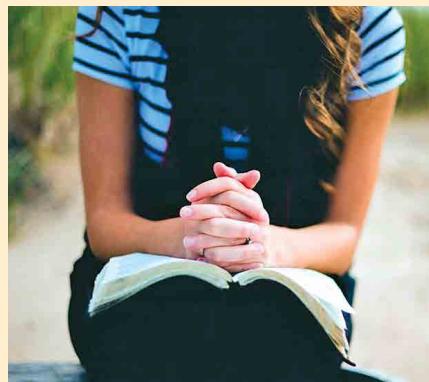
Dobít si emoční baterii..

Jak? Poklidem, samotou nebo zotavením, kte-re tě omladí.

Obnovit zamření svého ducha na cíl.

Uctívání – ve skupině i o samotě s Bohem – dodá tvému životu perspektivu.

Rick Warren

Správy zo sveta

Začiatkom júla pripravila Konferencia Európskych cirkví 7. letnú školu o ľudských právach

Konferencia európskych cirkví pripravila na začiatku júla 7. letnú školu o ľudských právach formou online webináru na tému: „Výzvy v oblasti ľudských práv v období COVID-19“. Spoluorganizátorom bola Evanjelická cirkev v Nemecku s podporou gréckej pravoslávnej arcidiecézy Thyateira vo Veľkej Británii. Na webových seminároch diskutovali o výzvach, ktorým čelia členské cirkvi v súvislosti so slobodou náboženského vyznania alebo viery a inými základnými právami v čase pandémie. Učastníci prešli aj školením o hlásení trestných činov z nenávisti prostredníctvom Organizácie pre bezpečnosť a spoluprácu. Webináre obsahovali množstvo prípadových štúdií a správ z konkrétnych krajin. Učastníci boli laickí pracovníci, ale aj ordinovaní, taktiež teológovia, vedci, praktizujúci členovia zborov, členovia iných náboženských komunit a tiež mladí ľudia a študenti. Letná škola o ľudských právach sa koná každý rok od roku 2013 s cieľom zvýšiť informovanosť a tiež osobné, profesionálne a odborné znalosti jej účastníkov.

www.ceceurope.org

Nový preklad Biblie na Ukrajine je označený ako ekumenický a nadkonfesijný

„Aká radostná správa pre všetkých kresťanov na Ukrajine,“ povedal Pawlo Schwarz, biskup Nemeckej Evanjelicko-luteránskej cirkvi v Ukrajine. „Držíme v rukách dlho očakávaný nový preklad celej Biblie do dnešného ukrajinského jazyka.“ Ukrajinská biblická spoločnosť predstavila oficiálne tento nový preklad na začiatku roka. Je to výsledok dlhého procesu, ktorý sa začal už v roku 1992 a zahrňa preklad kanonických kníh Starej a Novej zmluvy z hebrejského a starogréckeho jazyka do súčasnej ukrajinciny. „Jazyky sa neustále menia,“ dodal biskup. „Nové preklady Svatého písma sú preto z času na čas potrebné, aby Božie slovo zostało pre ľudí aj v našej modernej spoločnosti jasné a zrozumiteľné.“ Nemecká Evanjelicko-luteránska cirkev v Ukrajine má už dobré skúsenosti s novým prekladom Biblie na biblických hodinách a pri osobnom štúdiu Biblie. Teraz sa oficiálne rozhodlo o jej používaní na službách Božích, pre biblické citáty na internetovej stránke cirkvi a na sociálnych sietiach. Preklad Biblie je výsledkom kolektívnej práce, a preto môže byť právom označený ako „ekumenický a nadkonfesijný produkt“. Ukrajinská biblická spoločnosť bola založená v roku 1991, dva mesiace pred tým, ako krajina vyhlásila svoju samostatnosť od Sovietskeho zväzu. Dnes je v biblickej spoločnosti zoskupených 20

cirkví, vrátane pravoslávnych, katolíckych, evanjelických a iných protestantských cirkví.

www.gustav-adolf-werk.de

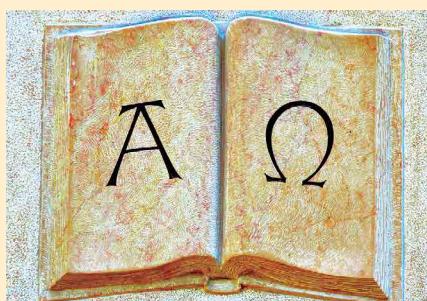
V Nemecku ocenili tri firmy za ich aktivity zamerané na spoločné dobro

Za spoločenský a ekologický prínos ocenili tri spoločnosti z Bádenska-Württemberska. Ocenenie LEA udeľuje Charita, Diakonia a Ministerstvo hospodárstva Bádenska-Württemberska. Prvou je pekáreň, ktorá umožnila mladej žene vzdelanie v nápravnom zariadení a okrem toho poskytla potraviny a zariadenie pre ľudí bez domova. Ďalšou firmou je Strenger Holding so sídlom v Ludwigsburgu, ktorá pred desiatimi rokmi postavila dom prijatia pre ľudí bez domova a medzitým aj druhý, v spolupráci s Charitou v Stuttgarte. Ďalšia oceněná firma pripravila spolu s rehoľou Paulínek vzdelávací projekt, ako naučiť mladých ľudí odstraňovať predsydky a vnímať začlenenie inak obdarovaných ako príležitosť. Do súťaže sa prihlásilo 222 firem. Ide o najväčšiu celonárodnú súťaž pre stredne veľké spoločnosti, ktoré sú orientované na spoločné dobro.

www.elk-wue.de

COVID-19 znamenal pre Dánsku cirkev väčšie digitálne nasadenie

Aj v Dánsku viedol dočasný zákaz konania služieb Božích a zhromaždení k vytváraniu nových sociálnych sietí a pracovných metód. Prvé výsledky zhruňala a zverejnila medzicirkevná rada Evanjelicko-luteránskej cirkvi v Dánsku. Rada vyzvala cirkev, aby „prehodnotili pracovné metódy a spôsoby komunikácie so svojimi partnermi v čase po pandemii“. Nariadenie zaviedlo kostoly bolo jednoznačné, ale pre digitálne služby Božie neexistovalo žiadne usmernenie. Preto vznikli v Dánsku zaujímavé online experimenty a nové formáty: blogposty, priame prenosy podujatí, virtuálne zasadnutia a vynikajúce nedeleňné školy. V štúdiu sa okrem iného píše, že zákaz konania služieb Božích podporil digitálne presmerovanie. Miestne cirkevné zby a cirkevné organizácie museli zvládnuť výzvy, aby sa rýchlo nastavili na nové metódy spolupráce. Jedným z príkladov bola ekumenická pracovná skupina, ktorá si naplánovala osem online-stretnutí s dobými výsledkami: „Prestavenie na digitálny formát nenarušil interakciu a prácu v rámci

skupiny, naopak, prispel k tomu, aby skupina ako celok pracovala aktívnejšie.“

de.lutheranworld.org

Cirkev pomáha rodinám v izolovaných dedinách v Guatemale

Napriek tropickým búrkam, zosunom pôdy a iných prekážkam sa Augustínskej luteránskej cirkvi v Guatemale podarilo priviesť potraviny a hygienické prostriedky do odľahlých dedín. Dediny si samy predpísali trojmesačnú karanténu a zákaz vychádzania, aby zabránili nákaze koronavírusom. Augustínska luteránska cirkev v Guatemale je jednou z nových členských cirkví Svetového luteránskeho zväzu (LWB) a má 18 cirkevných zborov v troch regiónoch Guatamy. Väčšina z nich sa nachádza v odľahlých oblastiach krajiny. Cirkevní predstaviteľia teraz navštívili tieto cirkevné zby počas dvanásťdňovej misie a zaopatrili ich potravinami. Projekt je jednou zo 48 iniciatív, ktoré získali finančné prostriedky z núdzového fondu pomoci od Svetového luteránskeho zväzu. S takýmto finančnou pomocou si mohla cirkev zapožičať dve nákladné autá, kúpiť takmer 32 tisíc kilogramov potravín a hygienických prostriedkov a priviesť ich do 362 rodín. Ústredie cirkev sa nachádza v meste Guatema. Samotná cesta, pri dobrej počasi a bez prekážok, môže trvať do severných regiónov až osem hodín. Počas tejto záchrannej akcie zúrila v celej krajine tropická búrka, cesty boli nepriechodné a to viedlo k oneskoreniu rozdelenia humanitárnej pomoci. V rámci predpísaných preventívnych opatrení nemal personál do jednotlivých dedín povolený prístup.

de.lutheranworld.org

Pripavila Jana Nunvárová

Existují náhody?

Búh sám vstoupil do pomijivosti našej existence a stal sa človekom. Přišel k nám, a proto i my môžeme prijať k Němu. Nás život je jedním velkým hledáním Boha. Jakmile se vydáme na cestu, On k nám sám přijde, půjde s námi a převeze nás vedení naší výpravy.

Někteří z nás nevědí, kam jejich cesta vede. Sedí v uhánějícím vlaku, ale netuší, kam je vede. Naopak ti, kteří se učí rozpoznávat Boha, ví, že jsou na cestě k Němu, že jejím cílem je právě On. Boží vůdcovská role v našem putování je většinou skryta za náhodnými událostmi, ale víra nás učí rozlišovat ve všem Ježiho láskyplnou péči. Hledáme-li Ho poctivě, ve všem Ho nalezneme a všechno nás povede k Němu blíž. V trvalém hledání Boha najdeme nejhlubší pokoj a klid.

M. D.

Predplatné časopisu Rozsievač 2021

Milí predplatitelia, dăkujeme za váš záujem o časopis a veríme, že nám zachováte pria-zej aj nadalej. Sme za vás veľmi vďační.

Chceli by sme vám oznámiť, že od roku 2021 sa menia predplatné podmienky. Predplatné je potrebné uhradiť prevodom na účet, nečakajte na platobný šek.

Predplatné na rok 2021 je potrebné zaplatiť do konca roka 2020. Urobte tak, prosím, aj keď ste dlhorocný predplatiteľ, zbor alebo jednotlivec. Ak ste však nový predplatiteľ, po-kojne nás kontaktuje aj neskôr.

Predplatné Slovensko

Predplatné pre jednotlivcov:

1. Kontaktujte nás prosím emailom: rozsievac@baptist.sk a napište nám, koľko kusov časopisu si chcete predplatiť. Uvedte adresu a kontakt na vás: mail alebo telefónne číslo.
2. V platbe uvedte svoje meno, ktoré sa zhoduje s menom objednávateľa.
3. Časopis vám začne chodiť po zaregistrovanej platbe.

Platbu za vás môže uhradiť aj niekto z vašej rodiny, len je potrebné, aby do správy pre prijímateľa napísal slovo Rozsievač a vaše meno. Ak by ste mali s niečím problém (napríklad, že nemáte mailovú adresu, alebo ste nedopatrnením nezaplatili včas), prosím zavolajte na tel. číslo 0911 813 824 a my vám vyjdeme v ústrety.

Ak by ste chceli časopis odoberať, ale nemôžete si to dovoliť, kontaktujte nás, prosím, tiež, a my sa vám pokúsime vyjsť v ústrety. Nechceme, aby boli peniaze prekážkou.

Predplatné pre zby:

1. Kontaktujte nás prosím mailom: rozsievac@baptist.sk a napište nám, o koľko kusov predplatného máte záujem. Uvedte adresu zboru a meno osoby, ktorá objednávku vybavuje, a kontaktné údaje na ňu.
2. Uhradte predplatné na bankový účet BJB v SR vedený v Slovenskej sporiteľni. Ako variabilný symbol použite číslo vášho zboru podľa platného číselníka.
3. Časopis vám začne chodiť po zaregistrovanej platbe.

Časopis balí distribučná firma a rozposielala Slovenská pošta. Ak by nebolo čokolvek v poriadku (napr. vám neprišiel časopis, alebo vám prišlo menej kusov), kontaktujte nás mailom alebo na telefónne číslo a my sa to pokúsimy napraviť.

Rozsievač vychádza 11x do roka.

Cena výtlačku a číslo účtu:

Odberatelia v SR: Predplatné 18,- € na rok (cena jedného výtlačku 1,64 €) + poštovné, **Poštovné zby:** 3,- € za kus a rok, **jednotlivci:** 5,50 € za kus a rok.

Číslo účtu SR: IBAN: SK35 0900 0000 0000 1148 9120, do poznámky napište meno odberateľa. Variabilný symbol: 888.

Kontaktná osoba pre Slovensko:

Rachel Orvošová, tel. č. 0911 813 824, email: rozsievac@baptist.sk

Predplatné Česko

Milí bratři, milé sestry, děkujeme za váš zájem o časopis. Věříme, že nám i nadále zachováte přízeň. Jsme za vás velmi vděční.

Právě je čas na objednávky časopisu na další rok. Prosím, zašlete na adresu kanceláře VV BJB kancelar@baptist.cz počet vám požadovaných výtisků časopisu Rozsévač pro vás sbor na rok 2021.

V případě, že se neozvete, budeme pro vás počítat se stejným počtem jako na rok 2020.

Predplatné pro sbory:

Predplatné činí 484 Kč (cena jednoho výtisku 44 Kč + poštovné).

Poštovné činí 102 Kč na kus a rok.

Celkem Rozsévač na rok 2021: 586 Kč

Predplatné na rok 2021 je třeba uhradit do konce roku 2020. Časopis vám začne chodit po zaregistrované platbě. Kancelář VV pošle do sborů výzvu k objednávce dříve než loni.

Predplatné pro jednotlivce:

Vaši objednávku Rozsévače na rok 2021 prosím zašlete na adresu kanceláře VV BJB kancelar@baptist.cz. Časopis můžete objednat také telefonicky na č. tel.:

739 487 281 nebo na č. tel.: 734 596 635. Předplatné je potřeba uhradit převodem na účet: 63112309/0800, var. symbol: 911 840, nečekejte na složenku. Platbu za vás může uhradit i někdo z vaší rodiny, jen je třeba, aby do zprávy pro příjemce napsal slovo Rozsévač a vaše jméno. Časopis vám začne chodit po zaregistrované platbě. Výhodnejší pro vás je nechat si Rozsévač posílat do sboru.

Rozsévač vychází 11x do roka.

Cena výtisku a číslo účtu:

Odběratelé v ČR: Předplatné 484,- Kč (cena jednoho výtisku 44,- Kč) + poštovné,

Poštovné jednotlivci: 252,- Kč za kus a rok.

Celkem: 736 Kč.

Číslo účtu ČR: Česká spořitelna Praha, c.ú. 63112309/0800, var. symbol: 911 840.

Kdybyste chtěli časopis odebírat, ale nemůžete si to dovolit, kontaktujte nás, prosím a my se vám pokusíme vyjít vstříc. Nechceme, aby byly peníze překážkou.

Časopis balí a do Česka odváží distribuční firma v Bratislavě a u nás jej rozesílá Česká pošta. Pokud by cokoliv nebylo v pořádku (např. vám nepřišel časopis nebo vám přišlo méně kusů), kontaktujte mne mailem: majka.horackova@seznam.cz nebo telefonicky na číslo tel.: 734 596 635. Pokusíme se to opravit.

Děkujeme.

Kontaktní osoba pro Česko:

Marie Horáčková, tel. č.: 734 596 635, mail: majka.horackova@seznam.cz

Potřebuješ moudrost a moc? Obrat' se k Bohu

„Moudrost, ta je u Boha, i bohatýrska síla, u něho je rozvaha i rozum“ (Jb 12, 13).

Bible nám vypráví příběh Joba, muže, který miloval Boha a sloužil Mu. Během jediného dne však přišel téměř o všechno – o bohatství, o zdraví i o děti.

Jobův příběh nám ukazuje, jak můžeme chvílit, i když jsme zraněni.

Dokonce i v nejhorších dobách můžeme Boha velebit a vzývat jako moudrého a silného.

Brzy poté, co Job všechno tohle ztratil, jej vidíme sedět na zemi, v mukách a v tělesném utrpení, které mu způsobila nemoc.

Objevil se tři Jobovi přátelé a nakonec mu začali radit. Mnohé z těch rad nebyly příliš užitečné, avšak jeden přítel, Elifaz, mu řekl:

„Spíše bych se dotazoval Boha, svoji záležitost předložil bych Bohu, který dělá všecky veliké a nevyzpytatelné, nesčíslné divy“ (Jb 5, 8).

Elifaz Jobovi říká, ať se dovolává Boží pomoci. Co znamená to „dovolávat se“? Ape-lovat, obracet se k někomu většímu než ty, dožadovat se zvláštního činu, moci nebo výsady.

To byla dobrá rada. Jsi-li zmaten, na pochybách a zraněn, neodvracej se od Boha. Naopak se k němu obrať, protože On je jediný, kdo má moc ti dát skutečnou útěchu. Jednou, když Ježíš mluvil k zástupu, říkal jim, co budou muset ve svém životě změnit, pokud Ho chtejí následovat. Oni však o žádné požadavky týkající se jejich života nestáli, a tak se začali rozcházet.

Podle Jana 6, 67–68 se Ježíš obrátil k učedníkům s otázkou: „I vy chcete odejít?“ Jeden z mužů, Petr, odpověděl: „**„Pane, ke komu bychom šli? Ty máš slova věčného života.“**“ Kam půjdeš, odvracíš-li se v bolesti od Boha? Nikdo jiný ti nemůže pomoci tak, jako On. Neodvracej se tedy od Něj, nýbrž dovolávej se Jeho síly a moudrosti.

Bible říká: „**„Moudrost, ta je u Boha, i bohatýrska síla, u něho je rozvaha i rozum“** (Jb 12, 13).

Následování Ježíše tě neosvobodí od životních problémů. Znamená ale, že Boží moudrost a síla budou pro tebe dosažitelné. Obrat' se k Němu a On ti ukáže, co máš dělat, a zmocní tě k tomu.

Rick Warren

Knižka, ktorú nezoženiete

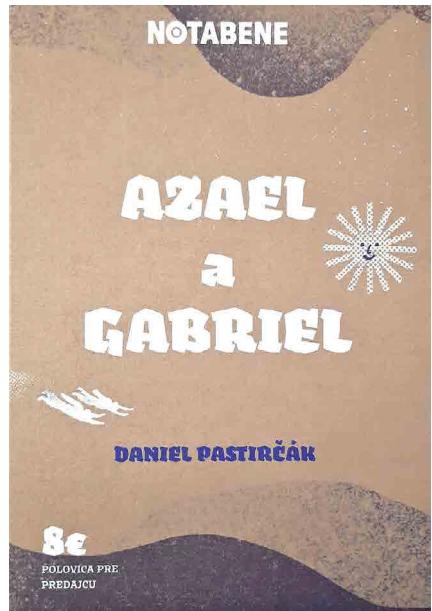
Daniel Pastirčák: Azael a Gabriel, Vydavateľstvo: Nota Bene. 2019

Knižka, ktorú nezoženiete v kníhkupectve. Je to v poradí druhá knižka od D. Pastirčáka, ktorú napísal v spolupráci s občianskym združením Proti prúdu, ktoré vydáva časopis Nota Bene. Predávali a možno ju ešte predávajú predajcovia tohto pouličného časopisu. Prípadne sa dá požičať v knižnici. Príbeh je o dvoch anjeloch, ktorí navštívia Zem. Anjel Gabriel ľudom na zemi rozumie. Rozumie ich piesňam, poézii a kedysi dávno priniesol Márii bielu ľaliu. Je clivý a jemný, so zvláštnym pochopením chaosu a zdanlivo nezmyselného života, plného utrpenia. Pociťuje „zvláštnu náklonnosť k tomu čudnému tvorovi, čo nohami chodí po zemi, no hlavu dvihá k nebu“. Azael je nováčik, ktorý navštívil zem prvýkrát. Keď konečne uvidí človeka, neskrýva sklamanie a opýta sa: „Na toto je Jahve taký hrdý?“ Všíma si, že na Zemi to nie je dobre. Ľudia sa trápia. Začne spochybňovať, či to Boh vymyslel dobre. Vidí veľkú prieťast medzi ľudskou túžbou a jej naplnením, život plný čakania, utrpenia, námahy, odriekania. „Nezdá sa ti, Gabriel, že to Jahve nedomyšľel? Že ten jeho nápad s ľuďmi je trochu naivný? Chce, aby boli ako on. Taká nezodpo-

vednosť: Vytvorí ich z biedneho prachu a vloží do nich takú veľkú túžbu. Keď dáme dokopy to, čo sme zatiaľ videli, nemožno sa vyhnúť mienke, že Jahveho nápad im nerobi dobre. Od rána do večera sa namáhajú, vždy na niečo čakajú. Sú z toho celí nešťastní.“

Rozhodne sa tento problém vyriešiť a vymyslí guľky, ktoré keď človek použije, hned bude mať to, po čom túži. Prišiel na to, ako urobiť človeka šťastným. Nakoniec to však nefunguje celkom tak, ako si predstavoval. Upratá chaos, ktorý Azael na zemi svojím experimentom vytvoril, mu pomáha skúsenejší a múdrejší Gabriel. Pragmatické, matematické sa tu stretáva s princípom hudby. Duša Gabriela a Azaela sa líšia tak, „ako sa líši matematická rovnica od veršov básne“. Práve Gabriel, ako starší a skúsenejší, zastupuje princíp hudby. Už na začiatku príbehu sa snažil Azaelovi vysvetliť, že aby človeku porozumel, nemôže ho len skúmať a pozorovať: „Ak im chceš rozumieť, musíš sa naučiť ich hry, a hlaune, zahrat si s nimi ich pesničky. Tam je všetko; ich radost, smútok, nádej i zúfalstvo.“

A tiež mu vysvetlił, že možno to, čo sa zdá

pre človeka ako najlepšie, nakoniec najlepším nemusí byť: „Túžba v človeku potrebuje rozpor i jeho prekonanie. Potrebuje čas, aby dozrela do radosti. Čin potrebuje námahu, aby naň človek mohol byť hrdý.“ Možno je v čakaní a utrpení človeka väčšia nádej, ako sa na prý pohľad môže zdať. Možno táto rozprávka nakoniec hovorí o nádeji, ktorú stále možno nájsť.

Rachel Orvošová

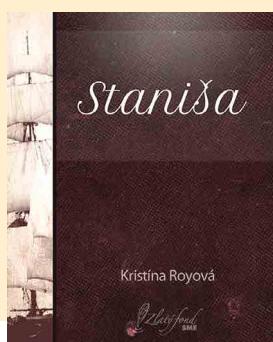
Nová kniha Darka Kraljika

MY MÁME MYSEL KRISTOVU PARADOXNÉ MYSLENIE V NOVEJ ZMLUVE

Drahí čitatelia Rozsievača, dávame vám do pozornosti novú knihu od kazateľa Darka Kraljika s názvom: **My máme mysel Kristovu**. Kniha je v skutočnosti rigorózna práca autora, v ktorej na jednotlivých biblických textoch poukazuje na biblické, a teda Božie mysenie, na Božiu pravdu, ktorá je skrytá pod svojím opakom, a teda v paradoxe.

Ide o Božie mysenie, ktoré prevyšuje ľudský rozum, a preto sa sekularizovanému človeku javí ako bláznovstvo, niečo nenormálne, niečo, čo poburuje mysenie človeka, ale práve v tomto koncepte paradoxného mysenia je zjavená Božia múdrost (1 K 1, 18).

Knihu je možné zakúpiť si na: www.teofania.sk

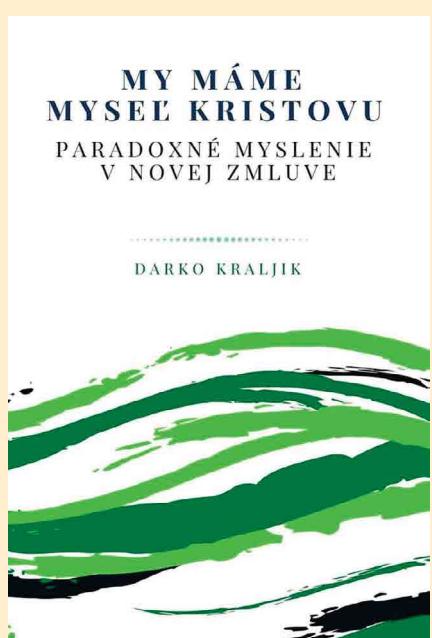

Recenze knihy

V červnovém čísle (6/2020) časopisu Rozsévač vyšla recenze knihy **Stanisla**, které autorka je známá spisovatelka a kresťanská pracovnice **Kristína Royová**.

Rádi bychom doplnili, že recenze bola vydána se svolením časopisu Život víry.

Cena českého vydání je 169 Kč a lze je zakoupit v nakladatelství KMS. Kontakt: <http://knihykmsspraha.cz>

Témata/témy časopisu Rozsévač/Rozsievač 2021: Biblický šatník /oblečenie (kresťana)

Číslo 01 2021 – Vyzleč seba (svoj hřešný charakter) – obleč Krista (jeho charakter)
(verše: Mt 11, 29 a Rim 13, 14)

Uzávierka 5. 10. 2020

Číslo 02 2021 – Vyzleč svoju samospravedlivost’ – obleč Kristovu spravodlivost’
(verše: Iz 61, 10, Gal 3, 27 a Mt 22, 11)

Uzávierka 5. 11. 2020

Číslo 03 2021 – Vyzleč hnev - obleč si srdečné milosrdenstvo (verše: Kol 3, 8 –10...a 12)

Uzávierka 5. 12. 2020

Inzerát

Nabízíme ubytování v rodinném domě pro 6–8 osob, v podhůří Jeseníků v obci Vikýřovice, na vlakové trase Olomouc - Kouty nad Desnou. Blízko do hor (jíž v zimě, turistika i cyklo v létě). Možnost parkování na pozemku. Vice informací na tel.: + 420 608 451 995, e-mail: vera.jersakova@centrum.cz

Věra Jersáková

A EŠTE VĎAKA

Pavel Kondač

*Na konci žitia, v tichý podvečer
otváram srdce. Zalietam v mysli
do dávnych chvíľ, do svojho detstva
vyfspievavť vďaku za všetky podnety.*

Srdce i ústa chvália Ča, Bože.

*Dojatý cítim premnoho príčin
zaspievavť žalmy, srdca výkvety.*

*Nikdy, ó nikdy neodplatím sa
za všetky dary Tvojej dobroty,
čo som dostával, i moja rodinka
od nášho bratstva: vzácne hodnoty.*

*Dneska mi hlavu sneh pokrýva,
spadol som do jamy trápnej hluchoty,
no nemusím opuštený nariekať,
ktosi ma nežne hladká – si to Ty!*

*Možno za pár dní či hodín
odhodím svoju pútnu palicu
(a veru ju rád zahodím!),
ukončím svoju púť trnístú.*

*Ked' sa mi oči u Teba otvoria,
uvidím vlast' už dávno túženú.*

*Spočiniem v Tvojom večnom mieri,
kam túžby ma odmala ženú.*

*A nadovšetko ma teší, Pane,
že v tom vysokom, slávnom nebi
čakáš ma Ty.*